

Osnovna šola heroja Grajzerja

6.

79

GLASILO MI IZDAJA SKUPNOST UČENCEV
OSNOVNE ŠOLE HEROJA GRAJZERJA TRŽIČ
SKUPAJ Z MENTORJI

LETOŠNJO ŠTEVILKO POSVEČAMO:

60 - LETNICI
SKOJ
KPS
REVOLUCIONARNIH SINDIKATOV

100 - LETNICI
ROJSTVA JOSIPA MURNA - ALEKSANDROVA

LIKOVNA OPREMA:

- Naslovna stran - Tatjana Šmid, 8. a
Partizani - Sonja Štefe, 7. b
Klepet - Romana Perko, 8. a
Ptica - Mojca Ribnikar, 5. a
Premislek - Romana Lampič, 8. a
Moj oče - Ela Jenstrle, 8. a
Trije krogi - Vesna Florjančič, 7. b
- Vinjete - Tinka Dolžan, Romana Lampič, Tatjana Šmid, 8. a

NAŠIH ŠESTDESET LET

Pred šestdesetimi leti so se prvič zbrali delegati iz vseh jugoslovanskih pokrajin, glasniki novega obdobja, ki se je začelo z oktobrsko revolucijo. Ustanovili so enotno revolucionarno partijo delavskega razreda - Komunistično partijo Jugoslavije. Združili so še sindikate za revolucionarno splošno in enotno delavsko sindikalno gibanje. Mladina je kmalu za tem ustanovila svojo organizacijo SKOJ - Zvezo komunistične mladine Jugoslavije.

Začeli so boj za pravice delavcev in kmetov, ki so jih izkoriščali domači in tuji kapitalisti. S stávkami so se borili za pravice, za boljše delovne pogoje in utrjevali enotnost in množičnost delavskega gibanja. Tega se je ustrašil vladajoči razred, ki je s posebnimi predpisi Obznano in Zakonom o zaščiti države prepovedal delovati organizacijam. Policija je preganjala člane KP, SKOJ in sindikata in polnila zapore. Mnoge so obsodili na dolgoletne ječe, mnoge celo pobili. Kdo ne pozna usode Djura Djačkoviča, sedem sekretarjev SKOJ in velikega števila drugih revolucionarjev!

Tržiški delavci so se pridružili boju jugoslovanskega delavskega razreda. Maloštevilni komunisti so organizirali proslavljanja prvega maja, prenašali so po skrivnih poteh prek meje prepovedane časopise in letake, organizirali spremstvo za varno, skrivno pot prek meje preganjanim komunistom. Gotovo je najpomembnejši Titov prehod prek meje. Tudi tržiške komuniste so zaprli in mučili v Glavnjači in Sremski Mitrovici. Ko so se vrnili iz zaporov, so nadaljevali delo in pridobili nove člane KP in ustanovili organizacijo SKOJ.

Največji uspeh tržiških komunistov in sindikalnih delavcev je bila velika stavka tekstilnih delavcev v današnji BPT. Sodelovali so delavci drugih tovarn, kmetje in obrtniki, ki so zbirali pomoč za stavkajoče in njihove družine. Vodili so sestanke in delavcem razlagali o preteči nevarnosti, ki so jo širili fašisti, in pripravljali protidraginjske demonstracije. Ko je bila Jugoslavija napadena in zavzeta od Nemcev in Italijanov, so organizirali OF in odhod komunistov, SKOJ-evcev in somišljenikov v partizane.

Boji in zmage med narodnoosvobodilno vojno pod vodstvom KP in Tita so temelj naše samozavesti in pripravljenosti, da bo vsak napadalec naše domovine naletel na odpor, na katerega so pripravljene tudi najmlajši pionirji.

Po vojni gradimo nov družbeni red, samoupravno socialistično družbo in premagujemo teža ve, ker smo enotni, z bratstvom med narodi, z medsebojno pomočjo ter z neuvrščeno mednarodno politiko, ki zagotavlja mir, svobodo, enakopravno sodelovanje med narodi in državami.

Številnim proslavam za počastitev dogodkov pred 60 leti smo se pridružili tudi na naši šoli s pripravami in sodelovanjem v tekmovanju Tito - revolucija - mir s podnaslovom SKOJ - ZSMJ, s Kurirčkovo pošto, obrambnim dnevom, kvizom znanja o SKOJ, s proslavo in razstavo.

ŠKRJANČKI, POLJA, CVET,
TO BIL JE VAŠ POET ...

Letos slavimo stoletnico rojstva Josipa Murna - Aleksandrova. Ker ga štejemo med velikane slovenske poezije, sem se odločila, da vam ga nekoliko podrobneje predstavim. Je predstavnik moderne. In kaj sploh je moderna? Naj vam na kratko povem.

To je obdobje med leti 1899 in 1918. Razdelimo ga na dekadenco, simbolizem, novo romantiko in impresionizem, to so smeri (ki so nasprotje npr. poetičnemu realizmu), ki so vnesle v slovstvo moderno življenje. Pa končno pogledjmo, kako je Murn živel in pesnil.

Rodil se je 1879. v Ljubljani kot nezakonski sin služkinje. Mati ga ni imela pri sebi, ampak ga je dala v rejo na kmete. Mladost je preživel v stari cukrarni v Ljubljani pri Poloni Kalanovi. Obiskoval je gimnazijo, nato je študiral na Dunaju. Sredi študija se je vrnil v Ljubljano. Zbolel je za jetiko. Umrl je v cukrarni, na isti postelji kot leto dni pred njim Kette, leta 1901.

Murn je bil neodločen, šibke volje. Rad se je nagibal k čustvenosti in sanjarjenju. Bil je osamljen in je zelo trpel, saj je bil odtujen okolju, v katerem je rasel kot sirota brez staršev. Iz mesta, ki mu je bilo tuje, se je umikal v naravo.

V svojih delih, ki jih je objavljajal najprej v mladinskih listih, kasneje v Ljubljanskem zvonu in drugih časnikih, je uporabljal psevdonim Aleksandrov. Njegova pesniška zbirka Pesmi in romance je izšla po njegovi smrti.

Za Murna so značilne kmečke pesmi. Le-te veljajo za najizvirnejši del Murnove poezije. Pesem o klasu je napisana kot prošnja za srečno žetev.

V Murnovih razpoloženskih in izpovednih pesmih mu razpoloženje prehaja v življenjsko izpoved - kako je v svetu osamljen. To je lepo opisal v pesmi Ko dobrave se mrače, v naslednji kitici:

Tihi, polnočni čas,
trepetanje zvezd v višavi,
glas vpijočega v puščavi,
trs samotni, to sem jaz.

Murn je eden največjih slovenskih lirikov. Njegova poezija je nežna, včasih malo nejasna, toda nikdar vsiljiva.

Mirjam Toporiš, 8.a

ŠENTJANŽEVO

Na nebu zvezde se prižigajo,
kresnice iz lesov se dvigajo
v poletno noč.

Studenci tiho se pregibljejo,
kot v sanjah praproti se zibljeno
v poletno noč.

Cvetov zdaj čas in čudnih je semen,
vse polno gleda vejic iz slemen
v poletno noč.

Vse polno gleda vejic mi iz koč,
obstal tam sveti Janez je, gredoč
v poletno noč.

Obstal tam sveti Janez je gredoč,
do rane zore še kresnikujoč ...
in vso to noč!

Josip Murn

TIŠTO, KAR ODRASLI USTVARJAJO ZA
VAŠ RAZVOJ, JE LE POGOJ, DA BOSTE
NEKOČ SPOŠOBNI ŽIVETI V NAŠI
SOCIALISTIČNI SAMOUPRAVNI SKUPNOSTI.
VASA NALOGA JE, DA CIMBOLJE
IZRABITE TE POGOJE, DA STE
TUDI SAMI AKTIVNI, DA VSESTRANSKO
RAZVIJATE SVOJO OSEBNOST. NAJ
IMAJO TUDI VAŠE IGRE TEHTNO
VSEBINO, NAJ SPODBUJAJO DOMIŠLJIJO
IN USTVARJALNOST; TO JE VSEKAKOR
OBVEZNOST, VSEH, KI SKRBIJO ZA TO.

TITO

SREČA JE:

- da imam kolo,
- da imam stariše,
- da mi vojne,
- da nisem lačen,
- da imam domovino,
- da mi nič ne manjka,
- svoboda, zdravje, prijateljstvo med nami,
- da si lahko odrežem kruh, kadar hočem,
- da komu pomagam in je te pomoči vesel,
- da imam prijatelje in prijateljice,
- kadar gremo na morje,
- da dobim nove čevlje,
- da se lahko igram,
- da lahko kupim sladoled,
- kadar dosežem prvo mesto,
- da veliko znam,
- da imamo dolge počitnice,
- da se lahko potapam,
- da lahko taborim,
- da mi pouka,
- kadar se peljem v letalom,
- da se smejim,
- da mi kdo pomaga,
- če kdo kaj smešnega pove,
- če pride kdo na obisk,

- či mamó rozkvesdim s svojo po-
močjo pri delu,
- kadar smo vsi doma in spre-
mo na izlet,
- či k nekomečmo skupó dosežemo
kmaló,
- či semó v družbi z drugimi
otroki,
- či lahko pričó nekó dobro-
te,
- či se k nekómu nazim v to-
normem otroku

JEZEN SEM, KADAR :

- me smemo neno,
- me smemo jesti sladoleda,
- mi kdo magaja,
- opremo v roko,
- gremo na spelhod,
- dobimo slabo oceno,
- se moramo učiti,
- semó striganó s prijateljensó,
- je gudo name,
- me matepejjo,
- mič me znómo,
- mi pade žoga v roko,
- moramo nanovati brata,

SREČN JE:

- me smemo v kino,
- mi kdo nebode znanico,
- se me smemo voziti s kolesom,
- dobiti kazen,
- me bratec zateži,
- sem sam doma,
- kaj pokrvarim,
- moram v soboto v trgovino,
- kaj izgubim,
- me smene praznovati pozno v noč,
- kdo zvoní,
- sem izhala neomimino knjigo,
- sem otročev jo živici,
- me zapuste prijatelji.

GREŅKO MI JE:

- ko se je poškodoval stoni oče,
- ko je na svet prišla sestrica
in so se stonci utvarjali noma
iz nje,
- ko sem pri desetih letih izgubila
očeta,
- ko sem zvedela, da mi je umrl
bratec,
- ko sem videla smrtni padec
plominca,

- ko me je zbil motor,
- ko je očeta zadela kop,
- ko sem padel z drevesa in ni zlamil obe roki,
- ko sem ne n bolešom zaletel v avto,
- ker me stari ncorih ne razumejo,
- ker maju je oče zaustil,
- ko sem ne preravnil n trolton = jern,
- če ne doma spremo in se jezimo drug na drugega,
- ko sem doživela prvo ljubezensko razočanje.

ŽELIM SI:

- novo amučansko opremo,
- da bi izumil bolšeu stroj, ki bi pomagal ljudem,
- da bi po bankami čoli postal sloboditelj,
- da bi nekč postal dober rokometni strojtor,
- da bi dobil motorno tolo,
- veliko hepo sloboddo, mi velikega, močnega banja,
- veliko potovati po svetu,
- da bi poletel z romajem,
- imeti svojjo rolo,

- da bi bili vsi prijatelji,
- da bi me sprejeli v ekonomsko šolo,
- da bi bila učiteljica,
- počitnic,
- da bi potok mojega življenja tekel mirno,
- da bi iz njega vedno izšla bristina,
- da bi imeli brezskrbno otroštvo,
- da bi vsi otroci imeli enake pravice,
- da bi bilo veliko utecov, da bi imeli otroci
unajeno vonstvo,

Učenci 1.-8. razr.

Pozdrav

Pozdravljamo se zato, ker je to znak spoštovanja
sočloveka. Pozdrav mi pozdrav, če ga ne izgovorimo iz
dovoljstva človeku, ki mu je namenjen.

Mrnogi so veseli, če jih na ulici kdo pozdravi, ker se
čutijo osamljene. Prijazen pozdrav človeku, ki je osamljen,
pomeni tolažbo, zadovoljstvo in občutek, da ga je nekdo
opazil.

Pozdrav pa pomeni tudi dobro vzgojenega človeka.

Drago Godrnjov, Z. a.

Zamisljanje na deževni dan

Pesek mi škriplje pod nogami. Na ceste se oglasi še kakšen : avok, avok. Od kod ti glasovi? Ah, sveta, detuje in čevlji so čisto mokri...

Cepnav sta moja čevlja kot škata vode sem nečma. Jaz imam vsaj mokre čevlje, nekateri si pa še sušiti nimajo česa. Mnogo je tabih, mnogo, a se le malo kdaj spominimo mame. Na mace vrtih oči in velikih tleh mas spominjajo slike v časnikih. Jaz pa tja se kdaj zamislimo nad to bedo, vendar - to je le droben trenutek in če pomislimo mame, jim nismo storili še ničesar dobrega.

Upognjena žena temnega obraza ogrjeva v naračpau čuje zarje mimo pomisne zgradbe. Na hrbtu ima privezano kakor v nahrbtniku veliko glavo in par štrlečih koščinih udov. To je vse njeno bogastvo ali boljše vsa njena neščina. Kadar je lačna, ni lačna samo ona, ampak tudi njen otrok. Lacinih je mnogo, a ona ne samo zase in svojega maliga. Zdaj stopi iz temne veje nojak in jo s prsbinine kopitomu pahne, da se ona opoteče kot konjaj nojmo trebe.

Naenkrat stopim v veliko luto in voda, ki sem jo zajela v čevlji toha, mi je prav dobro opoznila, naj ne hodim po jarku ampak po cesti. Zarjem na mokra asfaltna tla in se naprej uporabo premisljujem.

To mi prav! Tisto otroče na materinem bratu
ni nikomur stalo nič žalga, pa se mu je
kise krutost življenja. Presneto dobro jo občuti
Pogledam okrog sebe in vidim, da sem zgre-
šila hišo, preprosto sem šla mimo, kot da ji
ni. Vendar je, pa ne čisto majhna in na
dva tretini netron je dobro uparna. Tako sam
manjkaj namenuoma upogledamo slike
otroka, ki kaže uba, ki ima vnetje oči in
moker pogled. Nočimo videti kucinega dela
meta. Ne hče se nas, saj je večje daleč,
daleč ta desetini gorani. Ljudje, pogledimo
resnici v oči in mandimo nekaj ta največji
del človeštva.

Tatjana Šmid, 8.9

Začetki OF v Tržiču

V Tržiču je bila že 2. maja 1941 ustanovljena OF. Za njeno organizacijo so bili zadolženi člani KP, ki so že delovali: Srečko Perharc, Peter Uzar, Jože Janežič, Anton Štefe, Tončka Mokorel, Jože Fink, Vladimir Peraič. Konkretna ustanoviteljica OF v Tržiču pa sta bila Srečko Perharc in Branko Djordjevič.

Proti koncu vojne, aprila 1941, je članom KP in SKOJ, ki so delali na področju Tržiča in okolice, CK KPS dal smernice za priprave na vstajo. Hkrati pa so že začeli pridobivati napredno usmerjene Slovence za organizacijo OF. Na jesen leta 1941 se je v Tržiču formiral mestni odbor OF, ki so ga sestavljali: predsednik - profesor slavist Jožef Šter, Srečko Perharc, Ciril Stritih, Branko Djordjevič - Jure in Rudi Ahačič. Ta odbor je organiziral odbore OF v tovarnah po trojkah. Perharc je skrbel za stike med političnimi organizacijami, pripravljaval trojke ter zastopal KP. Profesor Šter je delal med inteligenco, tov. Ciril Stritih je zbiral somišljenike med člani Sokola, tov. Rudi Ahačič pa ljudi med nekompromitiranimi člani klerikalne stranke.

Tov. Djordjevič je organiziral trojko v BPT. Sestavljali so jo: sam Djordjevič, nekdo iz elektro delavnice in Eleonora Pirc. Tov. Janežič je ustanovil trojko med delavci tovarne "Jara". Tov. Fink je organiziral trojko v Peku, tov. Francelj na žagi barona Borna, tov. Peter Uzar pa je že 30. aprila leta 1941 organiziral OF za Križe in Sebenje. V tej trojki so bili tov. Janez in Peter Uzar ter Vlado Nežmah. Proti koncu leta sta Peraič in tov. Danilo ustanovila OF v Lešah s člani: Andrej Mokorel, Franc Zupan, Janko Kersnik, Ciril Zupan ter Ferdo Beštar.

Politično so bili povezani s sekretarjem okrožja za OF Tržič - Kranj po tov. Peraiču - Planinu in Djordjeviču z AFŽ in Mladino.

V jeseni leta 1941 je vodila sestanek pri Djordjeviču tov. Mira Kebe-Svetinova, ilegalno Vlasta iz Ljubljane. Dogovarjali so se o nalogah OF v Tržiču in po njenih navodilih je tržiški mestni odbor OF oživel.

Organizacija OF je zbirala sanitetni in vojaški material, hrano in vse pošiljala partizanom. Veliko materiala so skrivali v gostilni pri Slugu, v stanovanjih pri Djordjeviču, Štefetu in Uzarju pa so

se sestajali. Največ so se dogovarjali kar med srečanji.

V decembru leta 1941 so organizirali vseljudske demonstracije na Gorenjskem tako, da so izpraznili ulice med 7. in 8. uro zvečer in takrat izvedli trosilno akcijo.

Zaradi izdaje je bil aretiran celotni mestni odbor OF. Od teh je bilo šest ustreljenih v Mauthausnu, sedem članov pa so ustrelili na mostu pri Žirovnici. Le Srečko Perharc je lahko ob pomoči žandarja ušel iz tržiškega zapora in po dvodnevnem skrivanju dobil zvezo s partizani.

Mestni odbor je takrat štel 13 članov, ostalih je bilo okrog 100. Gestapo sicer ni prišel na sled trojkam, a aretacije so povzročile zastoje.

Tatjana Šmid, 8.a

PRIPOVEDOVALI SO MI

Večkrat se pogovarjamo o vojni. Največ o tem mi pove moj stari ata.

V Tržiču je bilo med vojno veliko partizanov. Domačini so jim kuhali hrano, šivali obleke, popravljali obutev in prali perilo. Večkrat se je zaslišala tudi partizanska pesem. Najhujše je bilo pod Storžičem, ko so Nemci zažgali koč z osmimi partizani. To je bilo delo domačih izdajalcev, ki so imeli svojo postojanko v Kovorju. Partizani pa so se borili do osvoboditve.

Stari oče pravi, da bi se nikoli več ne vrnili ti hudi časi in da bi se vojna ne ponovila nikoli več. Sam pa sem vesel, da svoje otroštvo preživljam v svobodi.

Janez Hladnik, 2.a

NAŠA VAS MED VOJNO

V Podljubelju so bili prebivalci med vojno večina na strani OF. Med prvimi partizani so bili: Anton Košir, sin Franci, hčerka Minka, Aleš Meglič. Od teh je ostala živa le Minka. Ostali trije so v boju za svobodo padli. Pri Ankeletu in v šoli je bila nemška postojanka. Pri Užarju je nemška policija ubila Franca Ahačiča. Veliko Podljubeljčanov je pomagalo partizanom s hrano in drugimi potrebščinami. Tudi pionirji so jim pomagali.

Matjaž Meglič, 2.a

Med vojno so se tkale niti prijateljstva

Leta 1941 sta stari oče in stara mama službovala v Žabnici. Bila sta učitelja na tamkajšnji osnovni šoli. Njun sin, moj stric, je bil takrat star dve leti in pol.

Neko dopoldne v juniju je šla stara mama v Radovljico prevajati dekrete v nemški jezik. Nemci so odpeljali starega očeta in ga zaprli v Škofji Loki. Nemci so nameravali izseliti vse slovanske narode, da bi pridobili prostor za naseljevanje ljudi čiste nemške rase. Najprej so začeli s preseljevanjem inteligence in najbolj zavednih ljudi. Upravitelj osnovne šole, kjer sta službovala stari oče in stara mama, je bil hinavec in ovaduh. Nemcem je tožaril zavedne Slovence.

Starega očeta so iz Škofje Loke odpeljali v Šentvid, kjer je bil deset dni. Nato so Nemci prišli še po staro mater in strica Staneta. Zahtevali so, da se v najkrajšem času oblečeta in pripravita na pot. S seboj sta smela vzeti le 25 kg prtljage. Zapečatili so stanovanje, še prej pa ga izropali. Po vrnitvi je stara mama opazila precej svojih stvari pri upravitelju, vendar ji ni hotel ničesar vrniti.

V šentvidu so prenočili na tleh, kjer je bilo nekaj slame. Bilo je veliko ljudi in nihče ni vedel, kakšna usoda jih čaka. Srečala sta se z ostalimi gorenjskimi učitelji, in sicer s tov. Kavarjem, Rupnikom, Dolencem, Janškovecem, Slaparjem in mnogimi drugimi. Opoldne

so dobili povsem prazno juho s kosom kruha. 7. julija so vse pripornike strpali na transport. Transport je bil zastražen. Tudi po poljih so bili v koruzi skriti vojaki. Bila je grobna tišina, vsakdo je v sebi trepetal od negotovosti in strahu. Zlasti tistim, ki so imeli majhne otroke, je bilo posebno hudo. Vsak vagon je bil označen z začetno in končno številko. Moji stari starši in stric so imeli številke 3840, 3841 in 3842. Stražar je preverjal prisotnost po številkah in vsakogar strpal v odgovarjajoči vagon.

Po nekajdnevni naporni vožnji skozi Bosno so se vsi izčrpani in obupani pripeljali v Srbijo. Transport so zapeljali na stranski tir v Veliki Plani - občina Veliko Orešje. Na postaji so jih pričakali domačini, ki so bili že obveščeni o preseljevanju Slovencev. Ponudili so jim ovčje mleko, vendar ga niso mogli piti. Preveč so bili utrujeni in preveč obupani. Poleg tega je bil zanje duh po ovčjem mleku povsem neznan in zdel se jim je ogaben. Vse ljudi so razmestili k posameznim družinam. Moji stari starši so bili dodeljeni k družini Arsić. Dobili so majhno sobico v ilovnati hiši. Spali so na pogradu, mize ni bilo, prav tako ne štedilnika. Ko se je zvečerilo, so naenkrat iz vseh špranj pribrzeli ščurki. Stari oče jih je hitel uničevati. Srbi so jih imenovali "bube švabe".

Zelo težko so se preživljali, ker je bila družina, pri kateri so bili, zelo revna. Nekaj časa so jim dajali hrano, vendar zelo slabo in zelo malo - za vse tri en krožnik juhe. Zato so bili stari starši pripravljani si na nek način sami priskrbeti hrano. Stari oče je hodil pomagat domačinom na njive. Spočetka so bili Srbi zelo nezaupljivi, saj so Nemci namenoma o vseh izseljencih širili govoriče o uporništvu in zločinih. Kasneje so začeli preseljevati tudi Srbe in s-icer je nekega dne prispel transport iz Banata, kamor so Nemci naselili folksdojčerje - to so bili ljudje nemške narodnosti. Od tedaj dalje so bili domačini prijaznejši in bolj naklonjeni ter so bili pripravljani pomagati. Nasproti hiše, v kateri so stanovali stari starši, je bila šola. Tamkajšnji učitelji so bili zelo prijazni. Ob praznikih in plačilnih dnevih so stricu Stanetu (ki je bil seveda majhen) dali v pisemski ovitek nekaj denarja in kakšno sladkarijo.

Srbi so imeli povsem drugačen način življenja od Slovencev. Bili so kot ena sama velika družina. Moški niso dosti delali. Bili so

gospodarji in žene so jim morale streči. Žene so bile zelo marljive. Še v prostem času so ob razgovoru predle ali našle kakšno drugo delo.

Tudi moji starši so ves čas delali in ob delu skušali pozabiti na žalostno usodo in na hrepenenje po domu. Z domačimi niso imeli stika. Šele kasneje so domači zvedeli, kje so. Poslali so jim nekaj denarja, tako da so se lažje preživljali.

Čas je kljub temu, da se je vsaka ura zdela dolga kot večnost in da je bila vsaka sekunda prežeta z obupom, le minil. Tako je prišel dan, ko se smeli vrniti domov. Skoraj niso mogli verjeti tej sreči. Kljub temu, da so bili oropani vsega premoženja, brez dela in v strahu, kako se bodo preživljali, so s solzami v očeh pozdravili domačo zemljo.

Čez nekaj let, ko je Jugoslavija že lep čas bila svobodna, je vlak bratstva in enotnosti spet omogočil srečanje s tistimi, ki so Slovence sprejeli pod svojo streho v najtežjih dneh vojne.

Romana Lampič, 8.a

Su prebiva čvrst kod

Težka je bila pot naših narodov do svobode. Pogosto razmišljam o dejanjih, ki so jih morali opraviti naši ljudje, da lahko danes živimo svobodno, da lahko govorimo svoj jezik, da lahko ustvarjamo nove dobrine.

Že ob prvem koraku v šolo smo se kot cicibani srečali z besedo svoboda, narod, sovražnik. Iz leta v leto nam je šola dajala več spoznanj o tem, kaj je narod, kaj je svoboda in kaj je pravica.

Vsak narod je moral za svojo svobodo žrtvovati vse; žrtvoval je mnogo življenj, poguma, herojskih dejanj. Vsi še niso svobodni. Občudujem vse tiste, ki se borijo za svobodo, za mir. Tako tudi občudujem in cenim hrabrost naših ljudi v borbi za človeka vredno življenje.

Velikokrat lahko spoznamo, koliko poguma, trdne volje in neizpodbitnih želja so imeli ljudje med vojno, če gledamo televizijske od-

daje ali beremo partizanske zgodbe.

Ob 35. obletnici bitke na Neretvi je tudi Pionirski list objavil poročilo o težkem prehodu čez Neretvo. Ta, najbolj humana bitka, je trajala več kot mesec dni. "Za vsako ceno moramo rešiti ranjence!" je bilo Titovo povelje.

Vsi se zavedamo, da svobode ni bilo lahko doseči, vemo pa tudi, da jo je treba varovati. Ni rečeno, da ni nikogar, ki bi si našo zemljo še hotel prilastiti. Naša skrb še vedno obstaja zaradi položaja Slovencev v Avstriji in Italiji, kjer pripadniki našega naroda še vedno nimajo takšnih pravic, kakršne bi morali imeti. Tam borba za rabo slovenskega jezika še vedno traja. Še naprej bomo samozavestni, odločni, da bo ideja o svobodi in enakopravnosti uresničena tudi tam, kjer je danes še ni.

Alenka Donoša, 8.b

Слоvenski jezik

KAD MI POMENI DOMOVINA ?

Študentska domovina je najlepše darilo, ki si ga lahko želimo.
 Domovina je kotur smešnej, mešen pomladni veter, ki ti kodra lase.

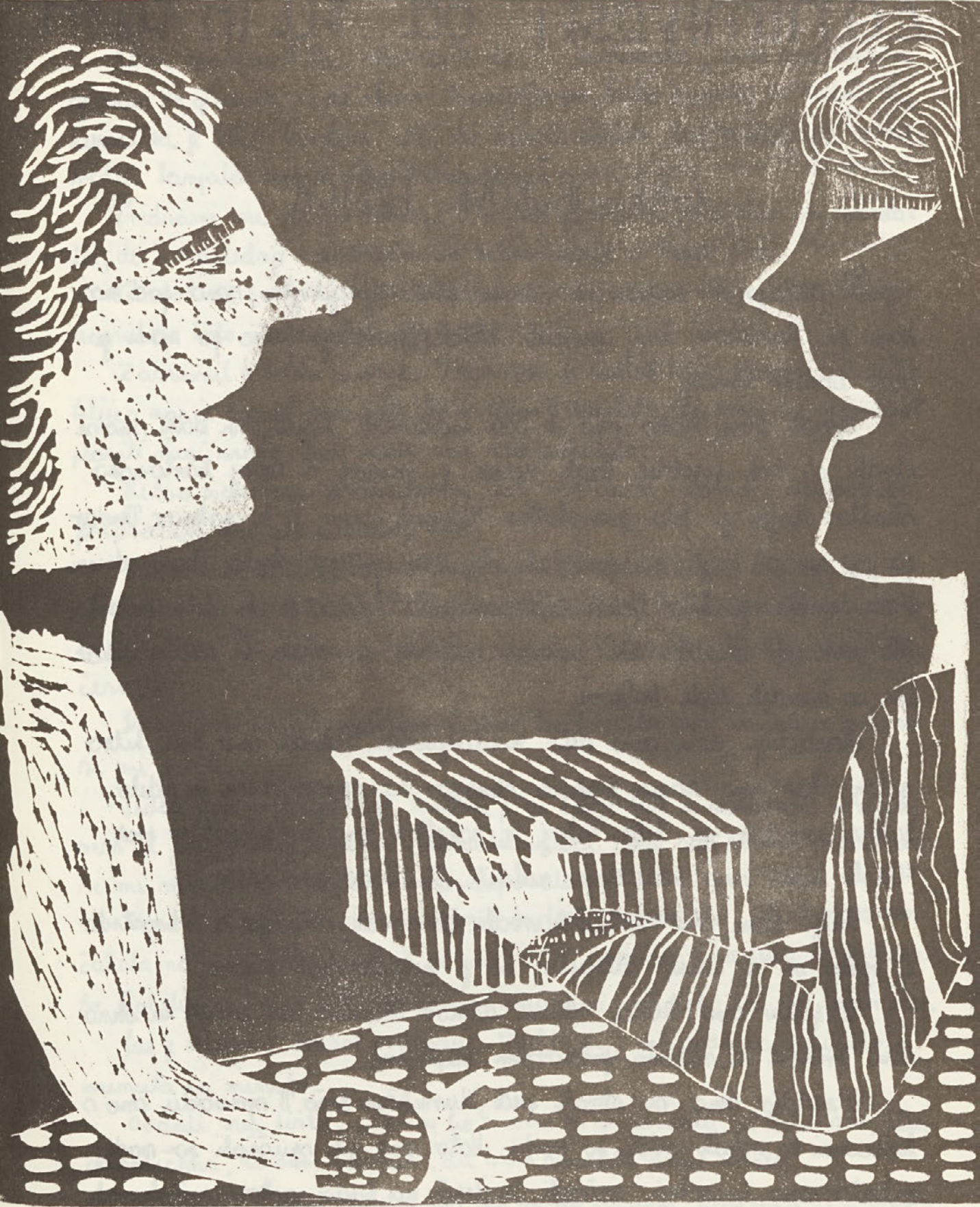
Domovina, ti si kotur pesem,
 ki domi čez hribe in doline
 in nikoli ne utihne.

Knepe nos polja tvoja, domovina,
 knepe nos vode tvoje, domovina,
 knepe gozdovi in stopani tvoji,
 knepi nos vse, kar tvoje je, o domovina.

Domovina je kotur list na dnevni: spomladi list vznosti, polti pa se bohoti
 v vsej svoj, lepoti.
 Domovina je zame nekaj tako lepoga kot pomlad, kot čist, žubore študenteb.

Danka Petenc, Erle Primozic, Januz Jecor - 2.0, Anka Gvob, Anka Kufic - 7.0

KAR ČELO POPOLNE ZA VESELO ŠOLO

no vidi celo poplano
O. J. voboj mepod

zelo upodobno izgleda
O. J. voboj mepod

Zanimivosti od tu in tam

GREGORČKOVE HIŠICE

V nedeljo, 11. marca, na večer pred Gregorjem, smo pod mostom pri Kurnikovi hiši spuščali hišice. Spuščanje hišic po vodi je star triški običaj.

Upisal bom, kako smo to čoli izdelovali hišice. Tni dan smo se obrali ob treh popoldne. Vsak učenc je prinesel s seboj kartonsko škatlo. Koja je bila pravokotna. Udmral sem ji le pokrov. Vendar pa me nasega, kajti na preostali del sem prilepil streho. Vsak odvrini kos lepke je bilo treba odstraniti, da hišica ne bi bila preteska. Ob straneh škatle sem ural odprtine za okna in vrata. Nekateri so naredili tudi balkone.

Kaslednji dan smo delo nadaljevali. Takrat smo bili hitro gotovi, ker smo samo nalepili stiropor. To oprnilo se je adelo lahko, vendar mi bilo. Takoj v početku sem se ural s frst. Vhali hišice smo nasadnje nalepili na časopisni papir.

Tretji dan smo hišice barvali. Polbarval sem jo z belo, streho z rjavo in z zeleno stiropor, ki je predstavljaj travo.

V petek smo hišice odnesli domov. Udprtine za vrata in okna sem prekril z odvrnim prozornim papirjem.

V nedeljo smo se obrali pred Kurnikovo hišo. V prevodu smo s hišicami v rokah odšli po mestu. Kato smo jih spuščali po vodi, nekatere smo nasadnje razigali. Najlepše pa bodo gotovo pričakovale Gregorjevo prihodnje leto.

Jurijon Čudnov, 6. 01

KAR GELD POPOLDNE ZA VESELO ŠOLO

Ura matematike. Umesto da bi poslušala, sem podpisala glasno in gledala skozi okno. Premišljujem, kako zaprmo je sedeti tu, kaj pa je tako lepo. Klicne misem vedela, kaj se dogaja v razredu. Sanjala sem z odprtimi očmi.

Predrami me glasno trkanje. U razred je stopila šestošolka in povedala, da je naslednji dan določen za tekmovanje v Veseli šoli.

Takrat me zaskele. Piominški list sem sicer rada brala, le malog za veselo šolo misem nikoli pogledala.

Zazvonil je šolski zvonec. U razredu je nastal hrup. Tovaršnica učiteljica nas je komaj pomnila, ko pa nam je dovolila iti, smo vsi močnat planili skozi vrata. Tudi nama sem zelo pehnila.

Kitno napišem - pravzaprav bolj mahracam - domačo malogo in pripravim vse za naslednji dan.

Začnem se učiti iz Piominškega lista. Predlorn komaj šest malog in se ozrem na velike krep. „Petindvajset števil! Le kdaj si lorn vse to zapomnila!“ si rečem in se učim naprej. Utrajala sem do poznega večera.

Drugi dan me je kar počeno skrbelo, kaj ho. Bila sem živčna in noke so se mi potile.

Sedla sem v tretje klopi. Tam me je že čakal list z malogami. Urajprej sem se podpisala, potem sem nševala maloge. Sama sli sem se čudila, da se mi ni rati halo, kakor sem pričakovala.

Kmalu je minilo petnajst minut in list sem oddala. Ustropno sem čakala na razglasitev mest. Z učenko iz a razreda sva delili prvo mesto. Dohili sva še en list z dodatnimi malogami, nekoliko lažjimi kakor prej.

las je mineval. Tokrat počasneje. Ulehla se je sekunda za sekundo in minuta za minuto.

Oddali sva liste. „Le kaj ho?“ sem se spraševala, u kako sem bila prisenečena, ko sem vedela, da sem nasedla prvo mesto.

Od veselja misem vedela, kaj naj splah počnem. Torej se je bilo vedzmo učiti celo popoldne.

TITO-REVOLUCIJA - MIR

Glavno vsako leto, je bilo tudi leto tekmovanja na temo Tito - revolucija - mir. Tudi naša šola se je udeležila tega tekmovanja. Seveda vsako tekmovanje zahteva temeljite priprave, zato smo se pod vodstvom mentorice, tov. Šemrove, sestajali dvakrat tedensko, da bi predelali snov. Skupina, ki se je pripravljala na šolsko tekmovanje, je bila kar številna: štela je dvajset tekmovalcev, iz vsakega rednega in osmega razreda po pet. Kmalu je napočil tisti dan, ko smo se zbrali, da bi preizkusili svoje znanje v okviru šolskega tekmovanja. Pred začetkom tekmovanja nam je razdelila srečo pri reševanju testa tov. ravnateljica in nato nam je tov. Šemrova razdelila zahtevne testne pole. Pregledali smo vprašanja in se lotili dela. Kljub težavnosti vprašanj smo teste z lahkoto rešili, tako da sta bili potrebni še dve dodatni vprašanja. Kstrpno smo čakali končno odločitev. Najboljših pet se nam je odpravilo na prijateljsko občinsko tekmovanje in dalje v Ljubljano na regijsko tekmovanje. Tam smo se zbrali 17. aprila tekmovalci iz vse Gorenjske: osnovnošolci, srednješolci in mladinci iz delovnih organizacij. Vprašanja so bila na vse enaka. Teste smo reševali 90 minut. Strogim pogledom tamkajšnjih učiteljic mi ušel nobeden, ki je hotel prepisovati.

Naša šola in občina sicer nista dosegli najboljših rezultatov, vendar je pomembno, da smo se tega plemenitega tekmovanja mladih udeležili.

Alica Jerman in
Mirjam Toporiš, s. a

NIC NAS NE SME PRESENETITI.

U idi smo že dolgo vadili vprašanja vseh vrst, ki so v zvezi z SLO.

U soboto, 14. aprila, smo se zbrali v idi Jolnškega odreda Križe. Tam so nam "postrojili v vrsto" in smo tako poslušali govor delavca SLO. Zatem so prve tri ekipe odšle na strelišče, od tam pa na start. Utrka ekipa je dobila mapo z navodili in kontrolni list.

Ekipa so odhajale vsakeh pet minut. Na prvi postaji, ki je bila na Brahamovem griču, smo dobili vprašanja iz prve pomoči. Bila so zelo lahka. Utrali smo pot na zgornje Utermo. Malo iz navi je bila kontrolna postaja, hjer smo nivalali malo gozda iz topografije. Določevali smo azimut, razdalje in nivo. Nato nam je pot vodila skozi gozd na cesto proti Ljuzdu. Na tej postaji so nam postavljali vprašanja iz zgodovine. Tu di ta misel bila težka. Morali smo re do spomenika, shatrega smo prepisali nekaj podatkov. Pot k č = trti postaji so nam kazali rdeči trakovi, ki so bili obriani na njaki dreves. Ekipa pred nami so jih nekaj odtrgale, zato smo se dvakrat izgubili. Naslednja postaja je bila pri spominški ploči ustanovitve Trziške ute. Na stojanju smo dobili naslednje nivo, nato ja smo han najhitreje morali priti do c = te, hjer smo nastavljali puško M 48. S pete postaje smo tekli po bližnji do cilja in oddali v rešitve.

Jelka Bulalo, 7. 6

PO KURIRSKI STEZI

Vsako leto morajo učenci kurirsko pošto. Letos sva bila določena s sošolcem Matjazem.

Ker je deževalo, sva se s kurirsko torbo do Podljubelja peljala. V osnovni šoli Podljubelj sem učencem 1. razreda prebral pismo za tovarniša Tita. Potem so učenci nastopili s kratkim programom. Tovarišica mam je prinesla knjigo, v kateri je bil Titor podpis. Tudi midva z Matjazem sva se podpisala. Kurirskova torba je v šoli prenočila in naslednji dan nadaljevala pot po kurirski stezi.

Ponosna sem, da sem bila določena na tako varno in častno nalogo.

Barbara Stemeč, 2. a

NASTOP V BOHINJSKI BISTRICI

Že naslednjodaj me je prebudila budnica pikalnega orkestra. Ura se mi bila šest, ko sem bila pripravljena v množno maso.

Ka nekaj časa sem se stala na avtobusni postaji, odkoder nas je poseben avtobus odpeljal v Bohinjsko Bistrico. Obljubili so nam, da nas bo obiskal tvoj

Tito. Vsi smo nastopno čakali, kdaj se bo pripeljal. Škoda da mam je veselo mahal. Malo me je bilo strah, kako bo uspel nastop, kajti bilo je kot iz škefa, blato in dišča se mam lepila po obleki, čevlji so nam ostajali v blatu. Po Titovem govoru smo s masmujarimi in ponosnimi obrasi zaplesali.

Nastop je uspel. Zadovoljni smo se smili domov.

Vanja Braavriček, 7. b

Poročilo mladinskega sestanka

U petek smo izvedeli, da bo izsto izdalo svo sestanku mladi
dinske organizacije na redne in sone razrede.

Ho smo stopili v učilnico na likovno vzgojo, smo razgledali
li na skru obišerno razstavo in stilo tov. Tute.

Predsednica osnovne organizacije Majda Pernuš nam je
pordarila, predlagala dnevni red in delovno predsedstvo.
Lenni, predsedstva so razdelili na dva mesta. To odgovorno nalogo
amo razpeli trem učencem iz sornih razredov in eni učenci iz
rednega razreda. Jamer Slapan je poselnil dva goste, tov. Tru-
dna in tov. Sajonca, ter tov. ravnateljico in naše učitelje.

Učence Dore Primožič je prevel, kakšno delo je opravljala mladi
dina med NOB. Po končani točki nam je tov. Truden, delegat 10.
kongresa ZSMS v Lari Ljanci, raznamil a delom na tem kongresu
in nam predstavil kratko vsebino njegovih razprav. U Lari Ljancu
nici je bilo prisotnih 699 delegatov, med njimi so bili delavci,
študentje, diptri in osnovnošolci.

Majda Pernuš je onisala potek dela mladinske organizacije na naši
išti. Poudarila je, naj pazimo na red in čistoto, polnomo valredne
članovine, pripravimo varne akcije, kot npr. obiranje starega papirja,
skrbno urejamo nitivne v šolski avli. Med drugim smo izvedeli, da
bomo učenci rednih razredov v mesecu maju sprejeti med mladi
dince.

Tudi predsedniki ŠSD, ŠS (šolske skupnosti) in ŠH so nam sezna-
nili a svojim delom. Ker nam a delom a ŠH, am se bolj pozorno pri-
delnita poročila in a razpominila naslednje: U dnem razčeno-
nja bomo sprejeli učence prvih razredov med razčenovalce. Varni-
valce in obnem člani ŠH lahko postane učitelj, rovalci
dva dincija. Vereli smo uspeha novega razčenovalca.

U koncu je Jamer Slapan razdelil vsem uspešno delo.

Andreja Kraljčič, 7. a

POSLOVANJE V ŠOLSKI HRANILNICI

Šolska hranilnica je odprta vsak šolski delovni dan. Kapremo jo samo v primeru, če so praxniki. Šolska hranilnica dobro posluje že štiri leta. eki večjih težav, a včasih pride tudi do kmešnjave. Takrat iščemo napako in se naš delovni čas krepko pomakne v popoldanske ure. Seveda pa ta čas ni izgubljen, saj se ob napakah, ki jih popravljamo, naučimo natančnosti in pravičnega poslovanja. Seveda pa je teh napak kveina maglica in površnost.

To delo v šolski hranilnici nam še posebej ugaja zaradi samostojnega dela. Veselje do dela pokazajo nekateri učenci tudi s tem, da v popoldanskem času umijajo delovni prostor, očistno desko, poslovne knjige itd.

Hranilnica posluje tudi v Lomni in Podljudelju vsakih 14 dni. To delo poteka brez težav, kar lahko vidimo po hranilnih vlogah.

Za vlozeni denar dobi šolska hranilnica ob koncu šolskega leta določene obresti, ki jih svet šolske hranilnice razdeli na podlagi prejetih prošenj. O teh prošnjah maxadnje razpravlja svet šolske hranilnice, dokončno pa potrdi odbor varčevalcev.

Že drugo leto nas k varčevanju vspodbuje nova narodna igra. Vsak mesec je drugačna. Okragode so uporabne in v pomoč pri učenju, koto varčevalci tem raje prihajajo v hranilnico. To se vidi tudi po hra-

milnih vlogah, ki se iz leta v leto večajo. Velikokrat smo v skrbih, ker nam ne pošiljajo pravočasno nagrad, zato moramo dojeti se staro.

Vsako leto sprejmemo naše najmlajše med navčnevalce. Tudi letos smo jih. Vsakemu smo doli knjižico in vložnik 5. dinarjev, hranilnik v obliki kočke in pa vseh vrst nagrade.

Želimo si čimveč mladih navčnevalcev, ki bi tokopri dno hranili denar, kot so ga prijšnja leta.

Romana Perko, 8. a

NAŠ ZBORČEK

Pri nas v Podljudelju imamo pevski zborček, katerega sestavljajo učenci vseh razredov. Ta zborček je bil ustanovljen l. 1978. Vsak petek imamo pevške vaje. Uči nas Šarabon iz Trüča. Spremlja nas z igranjem na harmoniko. Naučili smo se že veliko pesmic. Večkrat smo že nastopali na raznih prireditvah. Pa pevške vaje zelo rada hodim, ker me petje veseli. Že mama hodi tudi moj bratec, čeprav hodi šele v malo šolo. Večkrat, kadar sva dobre volje, prepjevava obe pesmi, kar sva se jih naučila.

Barbara Stemeč,
2. a

PAPAGAJ

Pri nas imamo papagaja. Ime mu je Jaka. Star je dve leti. Je zelo lep, perje ima pisano. Kljun ima zakrivljen. Če mu daš prst, močno uščipne. Govoriti ne zna, samo čivka. Včasih se tako dere, da gre kar skozi ušesa.

Jaz ga imam vseeno rada.

Olja Brezavšček, 1.a

MOJ PAPAGAJ

Zelo sem si želela psa lesija. Ker pa živimo v bloku, psa ne moremo imeti.

Lansko leto sem šla na šuštersko nedeljo gledat ptice in prosila sem za papagaja. Želja se mi je uresničila.

Ime mu je Miki, živi v kletki. Vsak dan mu dam hrano in vodo. Včasih dobi tudi korenje, solato, košček jabolka, trdo skorjo, kredo in proso. Naučil se je govoriti - Miki lump - in sedaj ga učim, da bi rekel: Andreja.

Imam ga zelo rada.

Andreja Lang, 3.a

KANARČEK

Moja najljubša žival je ptiček - kanarček. Star je dve leti in je lepe rumene barve. Ves dan lepo poje. Očka skrbi, da je kletka čista in ima vedno dosti hrane.

Urška Cvek, 1.a

Moj pes

Moj pes Hrta je star štiri leta. Je črnobelega barve. Ima tudi svojo uto. Včasih gre tudi v kuhinjo, da se pogreje.

Rad je bonbone in čokolado. Dajem mu tudi slanino. Zna dajati tačko. Je ljubek in rad mi zleze v naročje, kjer se posladka in prilizne. Rada ga imam, saj je vendar naš.

Ob hiši se včasih ustavijo tujci. Občudujejo ga in mu dajo kakšen priboljšek.

Barbara Ahačič, 3.a

Rokavice in pes

V nedeljo sem se šla s prijateljicama sankat. Ko smo se spustile po hribu navzdol, sem se zaletela v Marijo. Vse smo se smejale.

Potem je pritekel mimo velik črn pes. Zelo smo se ga ustrašile, toda on se za nas ni zmenil. Stekel je naravnost k ograji, na kateri je Vesna pustila svoje rokavice. S tacami jih je spravil na tla, jih zgrabil z ostrimi zobmi in stekel tja, od koder je prišel. Me smo gledale kakor okamenele.

Čez pet minut se je vrnil, položil rokavice nazaj na ograjo in tek naprej. Vesna je stekla ponje. Toda ko si jih je nataknila, smo videle, da so od ostrih zob vse preluknjane.

Odšle smo domov. Vesna je bila tepena, jaz okregana, Marija tudi. Sklenile smo, da se nikoli več ne gremo sankat na tisti hrib.

Nives Pipan, 4.a

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Imam psa z imenom Berči. Živi v pasji uti. V uti ima kar lepo, ker ima na podu staro posteljnino. To posteljnino je že načel. Je zelo nagajiv in predrzen. Ko je bil še majhen, je imel gobček kakor račji kljun. Imel je kratkega in zelo širokega. Ušesa pa se mu vlečejo po tleh. Zelo je požrešen. Najraje je meso in kruh, namočen v mleku. Je tudi sladkarije. Pravijo, da je pasma Koker španjel zelo lena, a to se našemu psu ne pozna. Zelo je hud na potepinske pse. Spomnim se, kako je prejšnji mesec na naš vrt prišel potepinski pes. Berči pa se je razjezil in ga ugriznil v zadnjo desno nogo. Jaz imam Berčija zelo rad, saj je dokazal, da lahko našene odraslega psa.

Aleš Kurnik, 4.b

s psičkom na trgu

Psičku sem dala ovratnico okrog vratu in odšla z njim na trg. Mama mi je naročila, da moram paziti, da se mi ne bo snel. Vesela sem bila, da mi ga je zaupala. Na trgu sem nakupovala, psu pa ukazala, naj sede. A ko sem vse nakupila, sem nenadoma opazila, da psa ni bilo več ob meni. Poklicala sem ga: "Bobi, Bobi!" Ni se oglasil. Iskala sem ga po trgu, a vse zaman. Vsa preplašena sem pritekla domov. Mamica mi je že na očeh brala, da je nekaj narobe. "Ali se ti je snel?" me je vprašala. Nisem imela časa za odgovor. Kot blisk sem švignila na vrt. Že od daleč sem videla, kako je mirno hrustal kost. Oddahnila sem se. Ko je mama zvedela, da je pes na vrtu, me je poljubila na čelo in mi dala bonbon. Tisti dan sem se z Bobijem še dolgo igrala.

Irena Vidovič, 5.b

Veseljje s psičko

Očka mi je že dalj časa obljubljal, da mi bo kupil psička. Želela sem si ga bolj kot katerokoli igračko ali slaščico. S psičkom se lahko živo igraš ali celo pogovarjaš, kar s plastičnimi ali lesenimi igračkami ni mogoče.

Med poletnimi počitnicami sem dolgo spala vsak dan, zato tudi nisem opazila, kdaj je očka odšel.

Pri vratih je pozvonilo. Mislila sem si: "Gotovo je pismonoša." Ko sem odprla vrata, sem ostrmela od presenečenja. Na pragu je stal očka s snežno belo psičko v naročju. Iztrgala sem mu jo iz rok in jo nesla v dnevno sobo na kavč. Začela sem ji pripravljati ležišče. Izbrala sem ji ime Pika.

Pika je odraščala in kmalu je dobila svojo kočico na vrtu. Vsak dan sva se lovili po travniku okoli hiše. Počutila sem se najsrečnejšo na svetu.

Ko mi je očka povedal, da bomo šli na morje, sem postala žalostna in vesela hkrati. Vesela zato, ker bomo šli na morje; žalostna pa zato, ker ne bo mogla Pika z nami. Pričeli smo razmišljati, kam bi jo dali v varstvo za ta čas. Domislila sem se, da bi jo lahko imela teta na kmetih. Privolila je.

Ko smo odhajali, mi je bilo hudo, saj je celih deset dni ne bom videla. Na morju sem se večkrat spomnila nanjo in štela sem dneve do vrnitve.

Ko smo se vračali, smo šli najprej po Piko. Bila sem dobre volje in sem kar prepevala. Mislila sem že, da ni nikogar doma, ko se je na oknu prikazala otroška glava. Vstopili smo in že sem iskala mojo porednico. Le kam se je skrila?

Stopila sem v kuhinjo, da povprašam teto.

"Odpeljal jo je živinozdravnik", mi je rekla. Padla sem očetu v naročje in zajokala. Bilo mi je hudo, saj so me ogoljufali za kaneček sreče, za delček mojega otroštva.

A spomin nanjo mi je ostal kot na najlepše preživete trenutke.

KONJ

Pri sorodnikih imajo konja, ki mu je ime Mišo. Barve je rjave. Vsak dan pelje mojo sorodnico Sabino v šolo. Tudi mene je že peljal, ko sem bila pri njih na počitnicah. Peljal nas je s sanmi in z vratu so mu viseli kraguljčki, ki so veselo cingljali. Zato je konj moja najljubša žival.

Mateja Hafner, 1.a

Ptice pozimi

Očka je naredil krmilnico za ptičke. Večkrat jih krmim, da ne bi bili lačni.

Nekoč sem gledala skozi okno, a nikjer nisem videla nobenega ptička. Zagledala sem mačko, ki je čepela na strehi krmilnice. Šla sem ven in jo nagnala. Ni se več upala prikazati. Ptički pa so zopet prihajali in zobali zrnje.

VEVERIČKA

Brigita Repinc, 3. r.,
podružn. šola Lom

Veverička,
veverička!
Hop, hop, hop!
Lešnikov si je nabrala,
ubogo lesko je obrala,
da zdaj žalostna čepi,
prazne veje vstran moli.

Veverička,
veverička,
hop, hop, hop!
Po drevesu se poganja,
in norčije tam uganja,
hop, hop, hop!

Lili Jakovljevič, 3.a

VIDELA SEM SRNO

Šla sem v gozd. Nabirala sem gozne cvetice in nenadoma sem zagledala srno. Stala je za grmom in me gledala. Nekaj časa sva tako stali in se gledali, potem pa je srna zbežala.

Šla sem domov in vsem domačim povedala, da sem videla srno.

Mojca Krpič, 1.b

SREČANJE Z JELENOM

Tisti dan, ko smo imeli v šoli samo tri ure pouka, sem se potepal zunaj do noči.

Hodil sem po gozdu in zaslišal šum. Le kaj bi to bilo, sem si dejal. Kar naenkrat zagledam v daljavi jelena. Od začudenja sem padel na tla kot poleno. Jelen se je prestrašil, stekel kakih petdeset metrov naprej, se za hip ustavil in nadaljeval pot proti vrhu Pohorja. Jaz pa seveda za njim. Ko se je jelen zleknil v travo, sem legel tudi jaz. Zbudil sem se, bilo je že temno. Jelena ni bilo več. Hodil sem in hodil in naenkrat sem se spotaknil ob nekaj trdega. Z nogo sem pobrskal po listju in zagledal svojo torbo. Sploh ne vem, kdaj sem jo izpustil iz rok. Tako pozorno sem sledil jelenu, da je nisem pogrešil.

Tedaj sem se šele spomnil, da bi moral biti že zdavnaj doma.

Miran Slemenšek, 7.b

moj dežnik

Tudi jaz sem imel svoj dežnik, ki je bil črne barve. Nekega dne sem prišel iz šole brez njega. Mami mi je dala svojega, ki je rdeče barve. Ima jekleno palico in na koncu ročaj. Svilo ima napeto preko jeklenih palic. Moj dežnik se lahko tudi zloži. Lahko ga dam v torbo in ga tako v deževnih dneh nosim vedno s seboj.

Aleš Gorišek, 2.b

NA VRŠIČU

Ko so bile poletne počitnice, smo se vsi domači odpravili na Vršič. Bilo je deževno vreme in celo pot je deževalo. Ko smo prispeli do Koče na gozdu, je dež prenehal. Iz avta smo znosili prtljago in odšli v sobo, kjer smo prespali. Dolgo nisem mogla zaspati, ker sem mislila na mojo muco, ki je ostala doma.

Zjutraj smo zgodaj vstali in se odpravili peš na Vršič. Bilo je mnogo ljudi, ki so si ogledovali lepote naših gora. Tudi mi. Ker smo imeli s seboj tudi smuči, smo šli smučat na bližnji plaz. Odpravila sem se po snegu navzgor in prišla do neke razpoke. Slišalo se je grozno šumenje vode in zavijanje vetra. Bilo me je zelo strah in hitro sem stekla po bregu navzdol. Klicala sem in hitro bežala, kar so me nesle noge. Mislila sem, da se za menoj podira svet, ker se je odkrušila neka skala.

Še dolgo nisem pozabila strahotnega glasu in šumenja, čeprav sem bila že dolgo doma.

Irma Soklič, 3.r.,
podružn. šola Lom

Moja prva pot na Kriško goro

Lanske letne počitnice sem bila prvokrat na Kriški gori. Bil je lep dan, ko sta pome prišla striček in teta. V nahrbtnik mi je mama dala dobro malico. Sedli smo v avto in se odpeljali proti vasi Gozd, ki leži ob vznožju Kriške gore. Tu smo pustili avto. Striček je nartal nahrbtnik in šli smo proti Kriški gori. Celo pot nas je žgalo sonce, tako da smo si morali večkrat obrisati potni obraz. Po eni uri hoje smo prišli do kočice. Tu smo se malo odpočili, potem pa je teta naročila toplo malico. Kmalu smo bili postreženi z okusnim ješprenjem in rebrci. Ko smo pojedli, smo šli pred kočico. Tam sem se slikala s teto, potem sem se igrala s psičkom. Nato smo šli malo proč od kočice in smo si z daljnogledom ogledali vse, kar se da videti s Kriške gore. Ko smo si ogledali svet pod Kriško goro, smo odšli proti kočici, kjer smo kupili razglednice in jih pisali sorodnikom. Na vsako razglednico smo pritisnili žige Kriške gore. Čas

je hitro minil in morali smo se vrniti domov. Med potjo domov sem nabrala dva šopka gorskih nageljčkov, enega za mami, enega pa za babico. Domov sem prišla zelo utrujena in sem komaj čakala, da grem spat.

Vilma Boncelj, 3.b

Počitnice na deželi

V Poljanski dolini nad Škofjo Loko imamo sorodnike. Tja sem šla lani za en teden na počitnice. Žive v hišici, ki jo obdajajo tri lipe. Na dvorišču pred hišo stoji vodnjak, za hišo raste sadno drevje, poleg hiše pa stoji hlev. Ravno takrat, ko sem bila pri njih, je krava dobila telička. S sestričnima sem ga hodila vsak dan gledat. Tudi v gozd smo hodile nabirat jagode in borovnice, za nami pa je vedno capljajal kuža. Pomagala sem tudi delati na polju. Tam mi je bilo zelo všeč in sklenila sem, da bom šla tudi letos tja na počitnice.

Marjeta Pogačnik, 2.a

NA MORJU

Vsako leto me očka in mamica peljeta na morje. Z njima mi je zelo lepo. Skupaj hodimo na kopanje. Očka me je lansko leto naučil plavati. Vozimo se tudi s čolnom. Zvečer gremo na sprehod ob obali in gledamo nočni ribolov. Naše morje je vedno lepo. Najlepše pa je proti večeru, ko zahaja sonce.

Tanja Mežek, 1.b

V mesecu juliju sem šla na morje. Zvečer sem pripravila obleko. Zgodaj zjutraj sem se oblekla. Ob sedmih smo se odpeljali. V avtobusu smo peli in se pogovarjali. Ob dvanajstih smo prišli na Stenjak. Stenjak je otok. Nanj smo se pripeljali z ladjo. Razdelili so nas po sobah. Potem smo šli na kosilo. Popoldne smo pospravljali sobe. Drugi dan smo se šli kopat. Potapljala sem se prav do dna. Tam sem našla veliko lepih školjk. Na morju smo ostali še dva tedna. Bilo je lepo.

Brigita Tomazin, 1.b

Jesen

Zame to je najlepši čas,
saj narava se spreminja;
drevesa v novo odejo se obleko,
v rjavo, rdečo in rumeno,
vseh tonov polno.

Zimski zaspanci imajo skrbi,
saj z zimo mraz prihiti.
Hrano pridno nabirajo,
svoje brloge urejujejo.

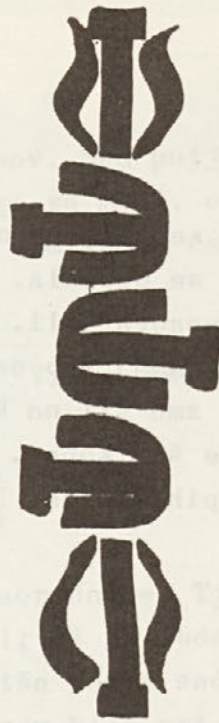
Ptice selivke v daljne kraje odletijo,
vrabci, sinice se zime bojijo;
saj zima kmalu bo prišla
in z njo huda lakota.

Alenka Švab, 7.a

Sneg

Snežinke, snežinke
letijo z neba,
meni veselje gre
do srca.
Smučke si vzamem,
v naravo hitim,
po bregu se spuščam
in se veselim.
Tekmujem veselo,
med vratci hitim
in srečna, presrečna sem,
če jih ne zgrešim.

Polona Brodar, 3.b

SNEŽI

Celo dopoldne že sneži. Snega se otroci veselimo. Zopet se lahko smučamo in sankamo. Kepamo se in delamo sneženega moža. Snega pa je tudi vesel moj stari oče, ker z velikimi sanmi pripelje seno ali drva. Na Veliki planji pa imamo skladovnico butar, te pa lahko pripeljem tudi jaz z malimi sanmi.

Ptički pa so žalostni, ko začne padati sneg, ker potem ne morejo dobiti hrane. Zato jim moramo mi natrositi zrnja, da niso lačni.

Drago Primožič, 3.r.,
podružn. šola Lom

Žimsko jutro

Bila je sobota, zato mi ni bilo treba vstati že ob pol šestih in bi lahko spala do kosila. Toda kmalu sem zaslišala vesele glasove, ki so se razlegali z bližnjega griča. Otroci v teh pustih dnevih nikoli ne zganjajo tolikšnega vika in krika. "Le kaj se igrajo, da so tako razposajeni?" sem pomislila. "Saj me ne zanima. Malo sem še otročja,

pa mislim na otroški živ žav tam na griču," sem si odgovarjala in potegnila odejo še bolj čez glavo, da so mi na drugem koncu pogledale noge izpod nje in sem potem še nekaj časa popravljala to neumno odejo. Obrnila sem se na bok in premišljevala, kaj bom počela, ko bom vstala. Pomislila sem na šolo in takoj mi je bilo jasno, da moram napisati še nekaj domačih nalog in tudi naučiti se bom morala, saj pišemo prihodnji teden kontrolno nalogo iz matematike in nemškega jezika. Moje misli je pretrgal krik iz kuhinje. Bila sem še vedno pod odejo in nisem razložila, kaj je nekdo kriknil, zato sem sklenila, da vstanem. Počasi sem se potegnila izpod odeje, saj sem se zavila, kot bi se zabubila. Potem sem prižgala luč in sem brskala po omari ter mislila, kaj naj oblečem. "Uh, ... sneg!" sem dejala, ko sem pogledala skozi okno. "Saj ni mogoče." "Jaz se grem sanekat!" sem vpila in tekala naokrog, ker sem iskala rokavice, pulover in kapo. "Rajc, kam si mi skrila kapo?" sem se zadržala na brata, ki je obuval nove škornje. "A sem že spet jaz kriv?! Smrklja, kar sama si jo skrila, da veš!" mi zabrusi ves rdeč od jeze. Hotela sem mu še nekaj reči, a je že zaprl vrata za seboj. Našla sem kapo in v nekaj trenutkih sem bila na griču med prijateljicami in sošolkami.

Občudovala sem pokrajino okoli sebe, bila je čudovita. Nisem se mogla nagledati bele odeje, ki je dan še posvetlila in vse se je bleščalo v jutranjem soncu. Sneg se je bleščal, kot bi bil iz srebra, bel, nežen, topel, a v resnici mrzel in neprijeten, če ti kdo vrže kepo za vrat. Sedla sem na sani prav na vrhu griča in gladila sneženo kepo, ki sem jo imela v rokah. Gledam v svetlo modro nebo, pa zopet srebrnkasto bel sneg. Res, čudovito je bilo to zimsko jutro na griču v snegu in soncu!

Jelka Bubalo, 7.b

Na Veliki planini

Med zimskimi počitnicami sem bil s teto na Veliki planini. Bivali smo v planšarski koči. Bil je zelo lepo, saj sem se lahko smučal ves dan. Nekega dne sem zjutraj pogledal skozi okno in sem bil žalosten. Zunaj je snežilo in močno je pihal veter. Nisem smel iz kočice, dan se mi je zdel zelo dolg. Naslednji dan je bilo spet lepo

vreme in sem bil srečen. Želel sem, da bi vedno živel na Veliki planini.

Tomaž Kozamernik, 1.b

NA SMUČEH

Vpisala sem se v smučarski tečaj. Šli smo v Kranj in dobila sem nove smuči, palice, smučarske čevlje, bundo in hlače.

Prvi dan smučarskega tečaja smo se zbrali pred šolo. Stopnice so bile zelo ledene, da sem večkrat padla. Ko smo se vsi zbrali, smo šli na Gubo. Tovariš je rekel: "Natakните si smučke in se pripravite na prve smučarske vaje!" Prvi dan me je bilo zelo strah in ko sem videla, da ne morem speljati, sem kar sedla v sneg. Drugi dan je bilo že bolje. Upala sem se že peljati z vrha. Naslednje dneve smo se učili smuk naravnost, smuk poševno, plug, plužni zavoje k bregu in druge vaje. Na koncu tedna bi morali imeti tekmovanje, pa je zelo deževalo. V ponedeljek je tovariš razdelil značke. Dobila sem modro značko, katere sem bila zelo vesela. Upam, da bom drugo leto dobila še boljšo.

Martina Mirt, 2.a

Najbolj uživamo, kadar zapade toliko snega, da se lahko smučamo. Letos je zapadel ravno pravi čas, saj so bile pred nami zimske počitnice.

V nedeljo se je začel smučarski tečaj, katerega smo se udeležili skoraj vsi šolarji od prvega do četrtega razreda. Na smučeh smo bili ves dan, tako da smo se kar dobro naučili tudi tisti, ki do zdaj nismo skoraj nič znali. Zdaj se bom smučala vsak dan, saj to je zame največji užitek.

Valerija Telepeček, 3.r.,
podružn. šola Lom

Moja nesreča

Nesreče še nisem videla, sem jo pa sama doživela.

Z mami sem šla na Zelenico smučat in takrat sem si zlomila nogo. Nato so prišli gorski reševalci. Na nogo so mi dali opornico, me obvili in z akijem spravili do gostišča. Potem me je Kompasov kombi odpeljal v zdravstveni dom v Tržiču. Tam me je pogledal dežurni zdravnik in brž smo z rešilcem hiteli na Jesenice. Tudi v bolnici je šlo vse tako hitro naprej. Šofer rešilnega avtomobila me je odnesel kar naravnost v ordinacijo. Odvil mi je nogo in me pogladil po laseh. "Za korajžo", je dejal. Ko me je zdravnik pregledal, je rekel, da bom dobila majhen škorenjček. Naredili pa so mi mavec, velik kot ribiški škorenj.

Polonca Zupan, 2.a

VETER POMLADNI DEŽ

Vse je tako tiho
in vse še spi,
a nenadoma kakor iz topa
prihrumiš ti.

Pihaš in pihaš,
nočeš obstati.

Lepo ti je namreč
po zraku bežati.

Pomladni dež rosi
na cvetje rumeno, na travco
zeleno, na zvončke bele.
Na travniku trobentica
žalostno trobi.
Pomladni dež pa rosi,
rosi na cvetje rumeno
in listje zeleno.

Pavla Čabraja, 3.a

Pomlad

Spomladi je sonce bolj toplo kot pozimi. Trava in cvetice začenjajo poganjati iz zemlje. Vrtnarji urejajo gredice. Sadno drevje začne cveteti. Čebele nabirajo spomladanski med. Ptice selivke so se vrnile. Po parkih urejajo okrasne gredice. Ptice si pripravljajo gnezda. Otroci in starčki hodijo v naravo nabirat spomladansko cvetje in zelenje.

Suzana Koren, 1.b

Sedaj je še mrzlo, a se bo kmalu ogrelo. Zunaj bodo letali ptički, metuljčki in čebele. Mami in ati bosta delala na vrtu. Tudi jaz ji-
ma bom pomagala ali pa se bom z Barbko žogala in igrala perjanko.
Večkrat bomo šli tudi na sprehod. Nabirala bom rožice. Veselim se
tople pomladi.

Maja Tišler, 1.b

Vzgojila sem cvet

Jesen je zaprla svoje trudne oči in z njo tudi moja roža na oknu, ki
ga je krasila celo poletje. Vedela sem, da je cvet umrl in bila sem
zelo žalostna. V zemlji je ostala čebulica in hranila sem jo za dru-
go leto.

Zima je minila in na okno so posijali topli spomladanski žarki. Spom-
nila sem se, da je prišel čas, da okrasim okno. V lonček sem naloži-
la sveže zemlje in v sredo vtaknila čebulico ciklame. Vestno sem za-
livala in kaj kmalu je vzkalilo lepo stebelce. Vsak dan sem opazova-
la, kako raste. Že sem videla prve popke in bila sem vesela, da je
bil moj uspeh poplačan.

Ko pridem nekoč domov iz šole, pogledam na okno in cvetovi so se od-
prli, kot da bi me pozdravili: "O Meta, hvala ti, kako smo srečni,
da smo na novo zaživel!"

Tako sem vzgojila prvo rožo in ta mi je vlila veselje, da ljubim
cvetove, ki nam krasijo domove.

Meta Sušnik, 5.b

Štirje letni časi

Že ptički žvrgolijo,
se rožice budijo.
Gozd je že ozelenel
in slavec je lepo zapel.

Pel je res tako lepo,
da nikoli več tako.
Pomlad je s tem priklical
in že je k nam prišla.

Nato poletje je prišlo,
zopet bo povsod toplo.
In sonce že je posijalo,
da bo zvezde varovalo.

Že listje je orumenelo,
nič več ne bo tako veselo,
nič več ne bo tako toplo,
kot poleti je bilo.

Že megla po kotlinah leži,
povsod po deželi sneži,
povsod po deželi je mraz,
že mrzla zima je pri nas.

Mojca Mehle,
Gordana Plavšič; 5.b

2	10
4	6
7	8
5	2
1	9
WICKENSBURY	

MAMI MAMI

Mami zjutraj vstane in odide v službo. Ko se vrne, mora skuhati kosilo. Po kosilu pomije posodo in mi pomaga pri učenju. Popoldne gre na trg in nakupi, kar potrebujemo. Popoldne tudi pospravlja, pere, lika in šiva. Zvečer nam pripravi večerjo. Po večerji gleda televizijo. Potem pa gre spat. Tako se njen dan konča.

Marko Tadi, 1.a

Mamice ni bilo doma

Sam sedim pri mizi. Domače vaje še nisem napisal. Ura pa neprestano tiktaka in mi ne dovoli misliti. Spomnim se, da moram rešiti nekaj računov in napisati še nekaj stavkov. Zakaj ni mamice doma, da bi mi vsaj malo pomagala? Vem, da je v službi, a se ob njej in njenih nasvetih najbolje počutim. Ne vem, če sem danes domače vaje prav napisal.

Aleš Verdir, 1.b

Solze sreče

Teško bi živela brez mamice. Kdo bi tako skrbel zame, kdo bi mi pomagal v težavah, kdo bi me vzgajal?

Nekega dne, ko sem se vrnila iz šole, sem se zamislila: "Kaj, ko bi popravila po hiši, kajti mamica bo gotovo prišla utrujena iz službe." Vneto sem pometala, brisala, tudi na kosilo nisem pozabila. Nazadnje sem še s košaro v roki stekla v trgovino. Ko sem stopila v kuhinjo, je mamica že jedla. Po kosilu je je vzdihnila: "Boli me glava, pa še vse moram pospraviti." Peljala sem jo po sobah in ko je videla, da je že vse urejeno, so ji iz oči pritekale solze. Pobožala me je po glavi in me pohvalila. Začutila sem, kako zelo me ima rada. In takrat so tudi meni zdrsnile solze po licu.

Meta Sušnik, 5.b

Mamici sem pripravil presenečenje

Že dolgo sem premišljeval, kako bi razveselil mamico. Spomnil sem se na kuharsko knjigo. Listam, listam, iščem, katero dobro jed bi lahko pripravil. Med raznimi vrstami tort sem našel sadno. Za prihranjeni denar sem nakupil vsa potrebna živila in skrivaj spekel biskvit. Ko je bila torta pečena, sem jo postavil na mizo in lepo okrasil.

Mamica je stopila v kuhinjo. Ko je zgledala na mizi torto, me je veselo poljubila na čelo. Priznala mi je, da takega presenečenja še ni doživela. Tudi sam sem bil vesel, ker mi je uspelo razveseliti mamico.

Tomaž Ahačič, 5.b

MAMICA IN JAZ

Zbudim se in pogledam na uro. "Pol sedmih?" se začudim. "Mami me je spet pozabila zbuditi," se upravičeno jezim, saj imam čez deset minut novinarski krožek. V hipu sem bila budna, umita in oblečena. Pograbim torbo in oddirjam v šolo. V šoli sem brez naloge, ker je nisem utegnila zjutraj napisati.

Takih dogodkov, ko se jezim na mamico, je veliko. Večkrat pa se tudi ona name. Berem, in ko je treba pobrisati posodo, se naredim, kot da nič ne slišim. Takrat se mi zdi, da bi mi mami najraje prisolila klofuto, a se vzdrži, ker ve, da se bom potem zaklenila v sobo. Čez nekaj časa se sicer vrnem v kuhinjo in prostovoljno vzamem krpo ter pobrišem posodo. Mami se začudi, vendar je tiho.

Zdi se mi, da jo zelo razočaram, če prinesem slabo oceno. Večkrat pa jo tudi presenetim in takrat ji po licu zdrsiijo solze sreče. Za njen praznik sem ji pripravila drobno presenečenje in takrat sva si zaželeli, da se ne bi nikoli ločili.

Ne vem, kako bi se sedaj znašla v svetu, če me mamica ne bi učila, svarila. Brez nje je dom temen, pust, žalosten; kadar pa je doma, se mi zdi, kot da bi posijalo sonce. In to sonce je moja mati: skrbna in dobra.

Alenka Švab, 7.a

MOJA SESTRICA

Imam sestrico, ime ji je Maja. Decembra je praznovala svoj prvi rojstni dan.

Ima modre oči in skodrane lase. Sedaj že sama hodi, ko pa še ni znanla, se je plazila po rokah in nogah, Kliče me Kaka, ko pa vidi psa, reče ov, ov. Zelo radi se igrava skupaj. Postavljava hišice iz kock, gledava knjige in se žogava. Zvečer ne gre rada spat. Ponoči se velikokrat joka, tako da ne morem spati. Dopoldne, ko sem na šoli, je Maja pri mami v Bistrici.

Imam jo zelo rada in si želim, da bi čimprej zrasla.

Katja Meglič, 2.a

MOJ DEDEK

Moj dedek živi v Tržiču. Stanuje v isti hiši kot jaz.

Star je petinsedemdeset let. Ko je bil še mlad, se je bavil s športom. Dirkal je z motorjem. Zaslužil si je veliko pokalov in priznanj. Dobil je diplomu, na katero se je podpisal tov. Tito. Po nekaj letih je opustil dirkanje z motorjem. Bil je že prestar. Medtem se je lotil mizarstva. Z očkom sta naredila nov zidan čebelnjak, obit z lesom. Uvedel je tudi panje. Lansko leto smo dobili psa. Ded in pes se zelo razumeta.

Dedka imam zelo rad. Pri učenju mi dosti pomaga. Poleti gre s sestrico Špelo na sprehod. Včasih gre z nami na morje.

Aleš Kurnik, 4.b

Moja prijateljica

Moja najboljša prijateljica je sosedova Marija. Imam jo zelo rada. Hodi v osmi razred. K njej hodim na obiske. Skupaj riševa risbice in se včasih malo poigrava. Hodiva na sprehod ali pojeva ob spremeljavi kitare. Marija bo šla v šolo za vzgojiteljice. Zelo rada ima otroke. Tudi, ko bo že imela poklic, želim, da bi ostala moja prijateljica.

Marija Telepeček, 3.r.
podružn. šola Lom

Moj prijatelj

Moj najboljši prijatelj je Marko Marin. Je majhen, zato mu pravim palček. Hodi v peti razred.

V sobotah in nedeljah se srečava. Vzameva vsak svoje sanke in se greva sankat. Velikokrat si pomagava pri raznih opravilih. Večkrat se tudi skregava. Včasih se domislím in mu rečem: "Tako majhen si kot palček. Še jaz sem večja kot ti. Sram te bodi, ker jaz hodim šele v tretji razred, ti pa že v petega."

Tako ga zbadam, da odide brez besed domov in ga ni več ven. Čeprav se skregava, sva drugi dan spet skupaj.

Janja Hladnik, 3.b

Moj najboljši prijatelj je Tomaž Ribič. Je velike postave. Pri te-
lovadbi stoji drugi v vrsti. Pri igri med štirimi ognji je najboljši v razredu. Zelo rad se z njim igram, ker je dober. Pri igri se ne pretepa. Vedno drži roko v zraku in je nasmejan. Kadar ga kdo užali, ga vrže po tleh in vse je dobro.

S Tomažem se dobro razumeva, pa čeprav stanujeva daleč narazen.

Dane Vidovič, 4.a

Rudi Sušnik, to ti je prijatelj! To sem spoznal šele v petem raz-
redu. Prej sva se samo pozdravila, če sva se srečala. Do pravega
prijateljstva so naju pripeljali motorji. Oba se namreč zelo zani-
mava za motorje boljših znamk, sama pa imava le uboge tri poni eks-
prese. Zanimava se pa tudi za avtomobile in ravno vse to znanje o
avtomobilih naju združuje. Da se ne bi preveč hvalil, so pa tudi
druge stvari, ki so zelo pomembne. Namreč mi smo kupili hišo od Ru-
dijevega strica; naša mami večkrat pomaga pri njegovem stricu v gos-
tilni. Skratka, vse to naju veže v pravo prijateljstvo. Večkrat sva
že skupaj potovala z najinimi kolesi, velikokrat jih skupaj popra-

vljava. V zimskem času kolesa počivajo, midva pa z drugimi prijatelji misliva na smučanje in zimsko veselje. Nimam samo tega prijatelja, toda Rudi je najboljši. V šoli mu ne gre prav dobro, toda doma in pri stricu je zelo priden, saj pomaga pri vseh delih in zato ga nagradi.

Damjan Bučinel, 7.b

TAKI SMO DANES

Mladi smo sedaj veliko bolj razvajeni (vsaj tako pravijo), kot so bili naši starši. Starejši nam vedno oponašajo: "Mi nismo imeli toliko jesti in tudi kar je bilo, ni bilo tako dobro, vi pa se norčujete iz hrane, nismo imeli igrač in sploh se delajo zelo velike reveže.

V teh letih, kot sem sedaj jaz in moji prijatelji, imajo starši velike probleme z nami. Staršem ne verjamemo več, če nam govorijo o peklenskih in drugih duhovih. Smo trmoglavi, nekoliko važni, včasih zelo zoprni, med nami se poraja prva ljubezen in sploh nas zelo meče, kot pravijo starejši. Jaz mislim, da vse to ni res. Obnašamo se, kot nam kaže priložnost.

Zjutraj sem se zbudila in sploh se mi ni ljubilo vstati, zato sem začela brati Desetega brata. Nisem dolgo brala, ko sem iz kuhinje zaslišala materin glas: "Zajtrk!" Leno odidem v kopalnico. Pogledam se v ogledalo, se pačim, kažem jezik, se smejem. "O, ti moji redki lasje!" si mislim. Vzamem zobno ščetko in si umijem zobe... "No, ali bo že kaj? Koliko časa bo še trajalo?" zaslišim jezni klic. "Ja, ja že grem!" ji zakličem.

"Zopet ta star kruh!" rečem, še preden sedem za mizo. "Jaz že ne bom čaja!" nas pouči brat. Mamí mu brez besed vzame čaj. "Kje je nož?" vprašam. "Pred nosom ga imaš!" se glasi zelo jezen odgovor. Ko le pozajtrkujem, grem še enkrat v kopalnico, ker ugotovim, da sem si prej brez veze umila zobe. Potem ne vem, kje imam hlače in pulover. Mame ne upam vprašati, ker sem vedela, da bi takoj eksplodirala. Bila je že dovolj jezna.

Tak je moj vsakdan. Kopalnica mi je vse ljubši prostor, starše pa iz dneva v dan bolj jezim.

"Mladost je norost!"

Andreja Krabonja, 7.a

UTRINEK IZ ŽIVLJENJA MLADIH

Življenje mladih se je v zadnjem času precej spremenilo. Naši starši, dedki in babice so v mladih letih živeli drugače. Veliko bolj so morali delati. Pitno vodo so imeli marsikje le v dežju, ko se je nabirala v vodnjaku. Denarja je bilo malo, otrok pa veliko. Takrat niso poznali pralnih strojev, hladilnikov in drugih aparatov, ki bi jim olajšali delo. Niso poznali televizorjev, da bi se ob njih izobraževali in zabavali. Danes imamo mi mladi vse to preskrbljeno. In ker sami nismo še nič prispevali, znamo manj ceniti. Pa vseeno nismo slabi, znamo biti tudi delavni.

Nekega dne smo se s prijatelji odločili za zbiranje starega papirja. Hodili smo po stanovanjih in povpraševali za papir. Nekateri ljudje nam niso niti zaupali, češ da smo se kar sami spomnili te akcije, pa čeprav je pisalo v časopisih in še po radiu so objavili. Pri drugih stanovalcih pa je bilo delo zelo uspešno. Voziček, poln papirja, smo odpeljali v komunalno podjetje. Tako smo napravili nekaj voženj. Po končanem delu so nas celo nagradili.

Bili smo zelo veseli, da smo tudi mi sodelovali v tej akciji.

Srečo Mrvar, 7.a

Danes živimo v svobodni državi srečni in veseli. Imamo lepo mladost, kajti to so nam izborili naši starši. Oni so imeli v svoji mladosti vojno. Po vojni so pomagali graditi nov svet, zbrani v brigadah.

Vprašala sem sestro, kakšno je življenje v brigadi. Začela mi je pripovedovati:

"Naša fakulteta je ustanovila mladinsko brigado Borisa Kidriča. Ponosni smo na svojega vzornika. V to brigado sem bila sprejeta tudi jaz in delali smo v Suhi krajini. Dnevni red je bil strogo zapisan: vstajanje, urejevanje prikolice, v kateri smo stanovali, zajtrk in odhod na delovišče. V deževnih dneh pa smo si ogledovali spomenike NOB in tako smo šli tudi v kočevski gozd v Bazo 20. V brigadi sem delovala v kulturni skupini. Brigadirke smo ustanovile tudi svojo

nogometno ekipo. Za uspehe na delovišču pa smo bili petkrat udarniška brigada." Prenehala je in mi pokazala obleko in slike iz brigade. Vsako prvo soboto v mesecu imajo brigadirji in brigadirke brigade Boris Kidrič brigadirski večer v Ljubljani.

Mislím, da je življenje v brigadi enkratno, težko, a vseeno veselo. Veselim se, da bom mogoče tudi sama kdaj sodelovala pri graditvi domovine.

Alenka Švab, 7.a

O SEBI - V ŠOLI IN DOMA

Ura je sedem. Budilka me je prebudila iz sladkih sanj, toda ne da se mi vstati. Malo še poležkujem in premišljujem o dnevnu, ki me čaka. Pišemo matematiko in biologijo, sprašuje pa slovenščino, pa še gimnastiko imamo. Vstanem in odidem v kuhinjo. Med oblačenjem pride mama in me vpraša: "Si se vse naučil?" "Seveda," ji odgovorim, čeprav se nisem. Računal sem, da se bom učil po večerji, pa je bila na televiziji kriminalka, ki je malo bolj važna kakor pa nekakšni ulomki. Ko odhajam, mi mama še reče, naj si popravim ovratnik, pa ji v odgovor zaloputnem vrata. Napoti v šolo me sreča sošolec in me ogovori. "Daj mi mir!" se zaderem in potem ne spregovorim niti besede več.

Ko pridem v šolo, pridirja k meni Kos in reče: "Imaš matematiko?" "Ne, nimam." Pa mi vseeno pogleda v torbo in vzame zvezek, vedoč, da je naloga gotovo narejena. Prvo uro namesto spraševanja pišemo spis. Bedasti naslovi. Zato pa je drugo uro strašnejše. Matematika. Tovariš razdeli liste. "Pišete celo uro, kdor bo prepisoval, bo kaznovan." Ura prehitro mine in na papir še nisem utegnil zmazati sedme naloge, ko že zvoní. Vendar le še slišim odrešilni klic in rezultat napišem na list; brez računa ali kakršne drugega poteka operacije. Norda bo vžgala. Sedaj pa gimnastika, ura, ki je rajši ne bom opisal, saj bi vse te klofute in prijeme podoživel še enkrat. Po telovadbi pa odmor - tehnika. Priložnost za prepisovanje, tovariš pa nekaj razlaga stenam. Biologija. Vsi upamo, da bomo tovarišico pregovorili, in to nam res uspe. Ura mine v prijetnem klepetu. Ko

zvoni, oddirjamo v garderobo in odidemo domov. Tako se konča šolski dan, za katerega sem mislil, da bo hujši.

Matjaž Martič, 7.a

Vesele in žalostne iz moje mladosti

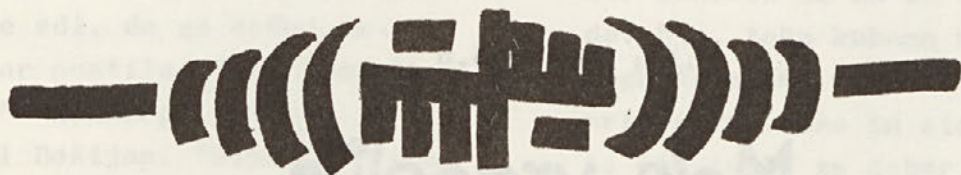
V svoji mladosti sem doživel veliko lepega. Imel sem vse, kar sem hotel (in tudi zdaj imam, kar hočem) in kar mi je bilo potrebno. Vem, da veliko otrok na svetu nima tega ugodja in prav zaradi teh lačnih otrok vem, da bi moral biti bolj priden, kot sem.

Spominjam se veliko lepih stvari iz preteklosti in včasih pomislim, kako lepo bi bilo, ko bi bil zdaj tako majhen in brez vseh obveznosti, čeprav jih tudi sedaj nimam veliko. Spet bi se lahko igral po mili volji, spet bi lahko lezel po drevesih in si potrgal hlače, čeprav bi bil potem za to doma tepen. Velikokrat premišljujem in se spomnim veliko lepih stvari, vendar vedno pomislim najprej na nekaj, česar verjetno ne bom nikoli pozabil.

Otroci smo si vedno delali loke in frače in potem ropotali po cesti, dokler ni kdo razbil šipe in nismo zbežali domov. Moj sosed je dobil pravo zračno puško. Cel teden smo zbirali steklenice, da bi jih potem prinesli k njemu. Nabralo se je veliko steklenic in šli smo v drvarnico. Zaklenili smo se in začeli streljati steklenice. Seveda je šlo več netkov v prazno, ker smo imeli puško takrat prvič v rokah. Ko pa se je kateremu izmed nas le posrečilo zadeti steklenico, smo zavpili in se objemali, kot da bi sklatili avion z neba. Seveda se je hrup daleč slišal in slišal ga je tudi sosedov oče, ki je pritekkel k vratom in jih hotel odpreti, pa so bila zaklenjena. Mi smo se potihem zasmeli, ker se nam je lepo zdelo, da ni mogel priti do nas. Eden od nas je šel odkleniti vrata. Vrata pa se niso in niso mogla odkleniti. V hipu smo se zresnili. Naj smo še bolj poskušali vrata odkleniti, ni šlo. Sosedov oče pa je tudi že izgubljal živce: "Odprite, mulci, vam bom že dal, zaklepati se." Ko pa je videl, da tako ne bo šlo, je rekel: "Pojdite na drugi strani skozi okno." Res smo odprli okno, toda spodaj je bila voda in če smo hoteli priti do doma, smo morali iti po vodi. V vodi je že stal sosedov oče, ki je vsakega pograbil, ga kar v vodi dal čez koleno, šele nato ga je nesel na suho.

To se vam mogoče sploh ne zdi lepa plat mojega otroštva, še posebej zaradi zadnjega dela, vendar meni se zdi to lepo. Čeprav sem se mnogokrat "okopal" v rakah, mnogokrat razbil šipo, mnogokrat bil tepen zaradi tega, ker sem prepozno prišel domov, ker sem padel pod avto in še zaradi marsičesa drugega; in čeprav sem takrat mislil, kakšno krivico mi delajo, se mi danes zdi, da je to moralo biti in da brez tega moje otroštvo ne bi bilo tako lepo, kot je. Zato tudi ne bom ničesar pisal o temi moje mladosti, ker je ni bilo in ker sem lahko srečen, da je bilo tako, kot je.

Boris Šinko, 8.a

Ljudje takšni in drugačni

Na svetu mnogo je ljudi,
a vsak po svoje rad živi.
Se eden s tortami masti,
a drugi lakoto trpi.
Ta pošten je kar se da,
a oni slabo vest ima.
In spet nekdo se rad smeji,
a drugi kisló se drži.

Reš je, da bilo bi boljše,
ko vsi bili bi dobre volje.
Nekaterim usoda je dala skrbi,
drugim pa srečne dni.
Zato najbolje je tako,
kot do sedaj je bilo.
Zakaj? Zato!
Je pač tako!

Mojca Mehle, 5.b

Moje vragolije

Kot vsak otrok počenja vragolije, tako jih tudi jaz. Najraje nagajam sestri. Toda, kadar pride k meni Boštjan, takrat to ni nič v primerjavi s tistim, kar počneva.

Tudi tistega popoldneva je prišel Boštjan k meni. "Zdravo Tomaž!" mi čuje že od daleč klical. "Zdravo!" sem mu odvrnil. "Zakaj si prišel?" sem ga vprašal potem, ko sva sedela na kavču. "Saj veš, Marjanu morava vrniti tisto

Sedim in premišljuje. Nekatero vragolijo bi napisal, saj jih imam toliko, da ne vem, katera bi bila boljša. Brskam po spominu, težko se je odločiti. Kar bo, pa bo, si rečem v tolažbo.

Bil je lep avgustovski dan. S Tomažem leživa v travi in pije va tonik. Veter nama prijetno pihlja mimo nosu. Ne veva, kaj bi počela. Čakava še druge prijatelje, da se nam pridružijo. "Že vem!" vzkliknem. "Vem, kaj bi napravila. Lahko jima naredi-

žalitev." "Ja, ja, saj res, kmalu bi bil pozabil," sem mu odvrnil. Takoj sva naredila načrt. Počakala ga bova pri vratih in ga prebutala.

Res, šla sva ga čakati pred vrata. Mračilo se je že, ko je prišel Marjan. Nič hudega sluteč je stopil v vežo. Tedaj pa sva mu zaprla pot. Ko sem ga hotel kresniti po nosu, me je prekinil glas: "Kaj pa je to?" Bila je njegova mama. Tega seveda nisva pričakovala. Pustila sva Marjana in stekla mimo njega in njegove mame na dvorišče.

"Za tole bo pa nastradal," se je jezil Boštjan. "Seveda bo, meni se zdi, da ga sedaj ne bova kar pustila. Veš, imam že načrt." "Kakšnega pa?" me je vprašal Boštjan. "Šipe!" "Prima, s tem se bova maščevala njemu in mami." Šla sva do sosedove hiše. Tam ima sosed veliko drv in to je lepo mesto za napad.

"Imaš kamenje?" "Ja, imam," sem mu odvrnil. "Veš, za vsak primer, če kdo pride: ti stečeš na levo proti garaži, jaz pa stečem čez vrt." "O.K." "Vrzi no!" sem zaklical ves razburjen Boštjanu. "Dajva obadva naenkrat." "Dobro." Vrgla sva kamenje in zaslišala sva: pok pok. Kamni so opravili nalogo. Čakala sva, kaj bo. Nič.

va lep sprejem. To bo smeha. Pripravi lonce, rjuhe in vse, kar imava! Takoj ti razložim."

Tomažu je načrt ugajal, zato se je takoj lotil dela. Jaz pa sem medtem natrgal nekaj vej in nabral listja. Najprej sva naredila opozorilni tabli podoben napis: "Pozor, hud pes, ki je ljudi, predvsem ženske!" To sva nesla na pot, ki vodi do najinega tabora. S kamnom sva tablo pribila v zemljo in prav lepo je bilo videti.

"Sedaj pa h kuhil!" vzkliknem dobre volje. V tri litre vode streseva jušni instant, ki sicer zadošča le za en liter vode. Hja, tako kuhamo moški, ki tega še nismo vajeni. Medtem pripraviva mizo in stole, pa še eno tablo za dober tek: "Juha za lačne pse, v njej sta za začimbo Janez in Tomaž." Ko je juha gotova, jo servirava na krožnike. Vanjo stresem malo črne prsti in kamenja, na vrh pa položim še po en storž.

"Dobro bo," reče Tomaž. "Ne, nekaj manjka," odgovorim. "Aha, že vem!" Splezam na smreko, Tomaža pa pošljem po vedro. "Daj mi še vrv in vodo pojdi natočit!" Preden Tomaž prinese vedro, jaz že naredim podstavek, kjer bo vedro pritrjeno. Na rob vedra privežem laks

"Veš kaj, vrziva še enkrat," je predlagal. Vrgla sva. Tudi tokrat sva zadela. Brž sva se skrila za drva, kajti prižgala se je luč. Sosed je odprl okno in gledal. Toda videl ni nič. Zaprl je okno in v sobi je spet nastala tema. Tedaj sem sam vrigel kamen v šipo. Spet se je prižgala luč in sosed je bil spet pri oknu. Slišala sva, kako je godrnjal: "Prekleti mulci, da bi jih vrag!" Naju je kar metalo po tleh od smeha. Držal sem se za nos, da se ne bi zasmejal na glas, toda nič ni pomagalo. Oba sva se smejala, da so nama pripolzele solze v oči. "To sva ga, a!" je smeje se dejal Boštjan, ko je sosed odšel. "Bova še enkrat?" "Seveda, to bo stari jezen!" Brž sva vrgla kamna, toda nobeden ni zadal. Ko sva hotela vreči drugič, se me je oklenila močna roka. Hotel sem se je rešiti, pa ni šlo. Boštjan je bidel, da me sosed drži za vrat in je pahnil soseda tako, da me je izpustil in padel na tla. Tako je bil presenečen, da sva jo midva že pobrisala, preden se je sploh zavedel. "Zdravo!" mi brž reče Boštjan in odhiti domov, kajti soseda ne bi bilo več dobro srečati. Pridem v kuhinjo in brž nekaj pojem, potem pa odidem spat.

in kopel je gotova. Vse samo še dobro zakrijeva s smrekovimi vejami in že od daleč zaslišiva govorjenje prijateljev. Zraven laksa, ki visi ob debelu, pripíše: "Potegni za laks in slišal boš nekaj nenavadnega!" Brž se umakneva v bližnje grmovje in čakava, kaj bo. "Hej, tukaj se je pa nekdo izživljal!" zakliče Boris in pokaže na tablo ob poti. Vsi planejo v smeh. Eden izmed njih tablo izruva in jo pohodi. Še boljše volje se bližajo najinemu taboru. "Oho!" skoraj vsi naenkrat zavijejo. Takoj zatem pa spet smeh. Jože bere: "Juha za lačne pse, ha ha ha ..." Nadaljuje Boris: "V njej, ha ha ha, sta za začimbo, ha ha ha, Janez in Tomaž." Ogledujejo si juho, ki se je medtem že ohladila in se ne morejo nehati smejati. Bojan, ki je bil od vseh najbolj resen, saj tako se je držal, pa zagleda vrvico in napis. Preden potegne za vrvico, reče: "Smotana sta kot noč!" Potegne in že je bil moker kot cucček. Ko to vidim, planem iz grma in rečem: "To je bilo pa zato, ker sva smotana!" Boris se je od smeha valjal po zemlji, Bojan pa je stekel za mano in mi grozil.

Bil sem vesel, da sva jo sosedu tako dobro zagodla. Toda veselja je bilo kmalu konec. Med spanjem me zgrabi očetova roka. Brez besed mi primaže dve taki klofuti, da mi je izpadel zob in sem videl vse zvezde. Omahnil sem v posteljo. Ko sem se zjutraj zbudil in se pogledal v ogledalo, so se poznali na licu prsti očetove roke. Bil sem ves omotičen od udarcev.

Tudi Boštjan je dobil svoje. Nekega dne sva šla po cesti, ko naju zaloti sosed. Že je zamahnil, toda jaz sem se mu odmaknil in zadel je Boštjana. A to je bilo premalo, primazal mu je še nekaj krepkih klofut in odšel. "To me je zdelal," je tožil Boštjan. "Nisem nič na boljšem, mene je pa oče," sem rekel. "Na, poglej!" sem mu pokazal čeljust, kjer mi je manjkal zob.

Tomaž Meglič, 8.b

Kmalu se je pomiril in Tomaž je pripravil malico, tokrat pravo, saj smo je bili že vsi potrebni.

Janez Slapar, 8.b

Nevsakdanje prigode

Najraje plezam in se podim po dvorišču. Vedno mi seveda ne uspe, včasih sem tudi neroden in nesreča je tu.

Doma smo imeli psa. Domislil sem se, da bi splezal na njegovo utico. Nekaj časa mi je bilo lepo, ko pa me je pes zasledil, se je nenadoma povzpел na hišico in od strahu sem padel. Povsod je bila trava, samo en kamen je štrlel iz nje in ravno nanj sem telebnil. Od takrat nisem več plezal na hišico, s psom pa sva bila dobra prijatelja.

Imel sem ročni voziček, s katerim sem se prav imenitno igral. Vozil sem kamenje, pesek, travo in tudi drva. Najraje pa sem sam sedel vanj in se spustil po hribčku.

Nekoč me je stara mama peljala s tem vozičkom. Kar naenkrat se ji ročaj izmuzne iz rok. Ustraši se, me hoče ujeti, a izgubi ravnotežje, pade ravno na zadnjo plat. Jaz pa sem se peljal v vozičku po hribu naravnost v kup hlodov. Odletel sem, se prevalil v salto in priletel na glavo. Ko sem se pobral, sem bil tako prestrašen, da se tudi jokati nisem mogel. Stara mama je še kar sedela, ker si ni mogla pomagati. Hotel sem ji pomagati, a nisem bil dovolj močan. Takrat sem začel jokati in ko je mamica slišala moj jok, je pritekla vsa zaskrbljena. Bal sem se za staro mamo in krvi, ki mi je pritekla po obrazu, še opazil nisem. Ni bilo hudega. Stara mama je še dolgo pomnila najin skupni let, očka pa mi je popolnoma polomil voziček, da se nisem mogel več voziti z njim.

Jože Bitenc, 7.b

KAKO SMO TABORILI

Lani poleti smo taborniki odreda Severne meje Tržič taborili na Bistriški planini.

Zbrali smo se pred staro Bračičevo šolo v Tržiču. Odšli smo na pot. Med hojo so se nam pridružili še taborniki iz Bistrice. Pot na planino ni bila naporna, vendar se je počitek kar prilegel. Nato smo se razvrstili po šotorih.

V šotoru smo bili Peter, Jani in jaz. Kmalu je bilo pripravljeno kosilo. Tega dne je kuhar Jaka pripravil pasulj z rebrci, ki pa je bil, za moj in tudi okus drugih, preslan. Preslan pa je bil zaradi rebrc in ne zaradi nepazljivosti kuharja Jaka. Po kosilu smo odšli nabirat drva za ogenj. Nanosili smo veliko bukovih debel, nažagali in poravnali na kup. Tako je minilo popoldne in nato smo večerjali. Večerji je sledil zbor, spuščanje zastave in himna, nato pa še umivanje. Kmalu za tem pa smo utrujeni odšli spat. Drugi dan smo spet celo dopoldne nosili drva. Po kosilu smo bili prosti in v taboru je vladal mir. Nato smo z vodičem Mišem odšli v gozd, kjer smo spoznavali razna drevesa. Potem smo spet odšli v tabor. Vsi so se smejali Denisu, ki je v

kuhinji stresel čebulo, pripravljeno za večerjo. Po večerji je bila na programu igra Po zaklade v tabor. To je igra, v kateri morajo napadalci skrivno priti v tabor in vzeti skodelico, ki visi pod šotorom. Ta podvig se je posrečil ravno meni.

Na taborjenju je bilo zelo lepo, le to, da je bilo vsak dan treba nositi drva, mi ni bilo všeč. Upam, da se to leto prav tako udeležim tega taborjenja.

Milan Jakovljevič, 5.a

Ponesrečeno kosilo

Poleti smo taborniki Severne meje odšli taborit na Bistriško planino. Vodniki so kazali pot do ceste. Nahrbtniki so bili težki, toda vztrajno smo jih nosili. Težko pričakovani cilj je bil pred nami: v senčnem kotu so stali šotori.

Torek je bil zame nesrečen dan, saj se je zgodilo nekaj strašnega. Punce, ki jih je vodstvo krstilo za Donde, so pridno rezale čebulo. Ko so narezale vso, sva s kuharjem malo pregledala opravljeno delo. Kuhar mi je naročil, naj nesem skledo na ogenj. Toda mene je spekle in sem jo spustil. Pri tem se je zaslišal močan kovinski glas, ki ga je kuhar Pasulj že dobro poznal. Stekel je v kuhinjo in videl, da pobiram raztreseno čebulo. Toda poleg čebule sem pobiral še blato in smrekove iglice. Vendar tudi s tem ni bilo nič, ker sem vse še enkrat stresel.

Tistega dne ni bilo kosila, meni pa se je na hlačah poznal odtis kuharjeve copate. Stekel sem v šotor in zaspal. Kuhar je bil jezen, ker ni mogel pripraviti kosila. Toda lačni nismo bili, saj smo pojedli dobrote, ki smo jih prinesli od doma.

S Pasuljem sva ta dogodek dobro prikrila.

Denis Dobrlet, 4.b

Moj prvi kuharski poskus

Nekega večera je mami prišla domov, ko sem že trdno spal. Zjutraj pa je ona malo poležala, meni pa je rekla, naj ji skuham kavo. Ubogal sem jo. Toda bila je presladka. Poskusil sem jo še enkrat. Tokrat se mi je posrečila. Kmalu pa je bil čas tudi za kosilo. Mami je mislila narediti palačinke, zato je takoj pripravila testo, jaz pa sem se javil za peka. Dovolila je. Takoj sem vključil štedilnik. Vse je šlo od rok, le obračanje ne. Prvič se je palačinka pretrgala in padla na tla. Še nekajkrat se mi je pretrgala, le zadnji dve sta se mi posrečili. Mami ni bila preveč zadovoljna. Čez čas sem jo vprašal, če olupim še krompir. Dovolila mi je. Toda pri tem bi se kmalu urezal. Ko sem vsega olupil, sem vzel posodo, nalil noter vodo, dal vanjo še krompir in postavil posodo na štedilnik. Vendar sem pozabil vključiti grelno ploščo. Čez nekaj časa sem vprašal mami, zakaj noče zavreti. Rekla je, naj vključim grelno ploščo. Preveč je grela in voda je prekipela. Ko je bil krompir že skuhan, sem ga zrezal v solato in premešal. Dolil sem še malo olja in kisa in spet premešal. Takoj sem poskusil. Bila je grenka. Takoj sem vprašal mami, kaj še manjka. Mami me je samo jezno pogledala in rekla, da bo sama naredila do konca.

Karlo Telepeček, 5.b

Šivala sem obleko za punčko

Bil je deževen dan. Matere ni bilo doma. Vzela sem kar svojo obleko in jo začela rezati.

Ko sem dele sešila, sem dala obleko punčki. "Joj, kako si lepa!" sem ji rekla. Toda kakšna je bila moja obleka! Vsa razrezana. Kaj mi bo rekla mati? Čisto novo obleko sem razrezala. Ko je mati prišla, sem molčala.

Mati je takoj opazila, da nekaj ni v redu. Pogledala je punčko. "Si ji sešila novo obleko?" me je vprašala. "Da." "Toda kje si dobila blago?" Pogledala je v omaro.

Ko je videla mojo nazrezano obleko, me je okregala. Rekla mi je: "Le kaj ti je prišlo na misel?" Drugi dan mi je mama kupila blago, iz katerega sem naredila punčki nove obleke.

Ljiljana Jakovljevič, 3.a

Želja me je zapeljala Dolgočasje

Nekega dne sem si zaželel, da bi s prijatelji odšel na izlet s kolesom. Mamo sem vprašal, če bom lahko šel. Rekla mi je, da ne smem, ker se še ne znam tako dobro voziti. Jaz takrat nisem poslušal mame, ampak prijatelje, in sem odšel z njimi. Ko smo se peljali, je bilo prijetno. Ko pa sem se vračal proti domu, me je zbolelo pri srcu. Ko sem prišel domov, nisem upal pogledati mami v oči. Šele takrat sem se dobro zavedal, da me je želja zapeljala. Mama je bila zelo užaljena in sem dobil nekaj krepkih okoli ušes. Takrat sem mami obljubil, da ne bom več kaj takega storil.

Robi Strojin, 4.b

Bil je deževen dan. Nisem vedel, kaj bi delal. Naveličal sem se že vseh igráč. Začel sem odpirati omare. Zagledal sem meter. Vzel sem ga. Nekaj časa sem ga navijal in odvijal. Odločil sem se, da bom meril. Zmeril sem že: mizo, klop, radio, omaro. Nato sem začel meriti stol. Ko sem meril nogo, sem videl, da je meter daljši kot noga. Brž sem vzel v roke škarje in predolg del kar odrezal. Ko ga je mami rabila, je bila zares presenečena.

Slavko Krabonja, 3.b

TRENTKI SREČE^v

Že nekaj časa sem se pripravljala na izpit v glasbeni šoli. Hodila sem v 3. razred nižje stopnje. Vsak teden sem bila trikrat v šoli, da sem vadila, kar sem morala. Ko sem že dobro znala, sem morala izpolniti prijavnico za izpit.

Napočil je trenutek, ko sem imela izpit. Imela sem tremo, bila sem nervozna, saj sem že vedela, koliko učiteljev bo takrat v sobi, ko bom igrala. Tovariš me je miril, vendar ni pomagalo. Vsi učitelji so bili zbrani. Najprej sem morala zaigrati lestvico in njej pripadajoče akorde. Imela sem čisto potne roke. Naslednje skladbe pa nisem dobro zaigrala, motila sem se. Po opravljenem izpitu sem odšla

iz sobe. Nekaj časa je trajalo, da so se odprla vrata in da sem lahko spet vstopila. Tovariš mi je povedal, da sem izpit opravila z odlično oceno. Bila sem vesela, vendar sem se še vedno tresla kot pred izpitom.

Na poti domov sem kar poskakovala od veselja. Staršem sem takoj povedala, kako je bilo. Smejali so se mi, češ da ne more biti res. "Dokaz imam!" sem vsa razburjena zakričala. "Nimaš ga, nimaš ga!" so mi smehljaje se odgovarjali, le da bi me še bolj razjezili. Iz torbe, kjer sem imela note, sem vzela spričevalo. Pokazala sem jim ga. Vsi so utihnili. Tedaj pa sem se začela smejati. To je bilo še tisti večer smeha, ampak ne zaradi trenutka sreče, temveč zaradi tega, ker sem bila tako hitro užaljena.

Mojca Bokan, 7.b

KAKO SEM NABIRAL GOBE

Oče mi je nekega jesenskega dne rekel, če grem z njim nabirat gobe. Bil sem zelo vesel, da me je povabil. Vzel sem košarico, napotila sva se v bližnji gozd in sva začela iskati gobe. Prišel sem do nekega jarka, ki je bil poln listja. Skočil sem vanj in se pogreznil do pasu. Ker nisem mogel sam iz jarka, sem pričel klicati očeta. Ko je zaslišal moj glas, je prihitel in me potegnil iz jarka. Nato sva sedla v travo in se oba nasmejala. Potem sva spet iskala gobe. Oče jih je že precej našel, jaz pa še nobene. Po dolgem iskanju se je tudi meni pokazal jurček. Lepo sem ga odrezal, očistil in ga spravil v košarico. To je bilo zame veliko veselje, saj sem prvič v življenju našel gobo. Proti večeru sva se veselo vračala domov s košarico, polno gob.

Boris Aljančič, 2.b

Moj medved

Ko sem bila stara dve leti, mi je mami kupila rjavega medveda, ki je brundal. Dala sem mu ime JOŽA. Vedno je spal pri meni. Oblačila sem ga in ga v vozičku vozila na sprehode. Pozimi pa se je tudi sankal z menoj. Tudi s seboj na morje sem ga vzela. Najraje sem ga imela izmed vseh mojih igrač. Še sedaj, ko je moj medved že star in oguljen, je moja najljubša igrača.

Marjeta Pogačnik, 2.

Lesena igrača

Ko sem prišla domov, sem zaslišala v sobi jok. Odprla sem vrata. Na preprogi je sedel bratec in jokal. "Hej, zakaj se jokaš?" ga vprašam. "Ne najdem vlakca," mi je med jokom odgovoril. "Naredila ti bom drugo, novo, lepšo igračo." V trenutku je nehal jokati in že poskakoval po klopi. Odšla sem v delavnico in poiskala nekaj deščic. Iz škatle sem potegnila nekaj vijakov in začela delati avto. Izrezljala sem lesen kvadrat in mu pritrdila kar štiriogлата lesena kolesa, nato pa sem ga še pobarvala. Bratec se je tega avtomobila bolj razve-

selil, kot če bi mu ga kupila mamica v trgovini.

Srečna sem bila, ker se je razveselil preproste igrače, ki sem mu jo sama naredila.

Helena Košir, 5.b

Nekega dne je bratec prijakol domov, da je izgubil svoj leseni vlak. Nagnala sem ga nazaj ven, naj ga poišče, sicer ga bosta očka in mamica kregala. Čez pol ure se je vrnil, a še vedno brez vlaka. Premišljevala sem, kako bi mu pomagala. Stekla sem v drvarnico po kocko lepega lesa. Brat me je čudno gledal, kajti ni vedel, kaj nameravam. Vzela sem nožiček in začela rezljati. Kmalu se je začela prikazovati lokomotiva z okni in vrati, seveda pa ne tako lepa kakor kupljena. Spodaj sem zabila dva tanka žeblja in nanju nataknila že narejena kolesa. In ravno tako sem izdelala še dva vagona. Nazadnje sem vzela očetov lak za les in vse delčke lepo polakirala. Brat je bil tega vlaka vesel, čeprav ni bil tako lepo izdelan kot prejšnji.

Meta Sušnik, 5.b

V pričakovanju

Oče odhaja! Ta misel mi ni dala miru. "Ampak kam? V Zagreb! Groza. Kako se mu godi!" Ti stavki so bili edini, ki sem jih izrekla pred očkovim odhodom. Prišel je dan odhoda in očka smo pospremili na Brnik. Do tedaj nisem vedela, da bo potoval z letalom.

Odletel je. Priznam, komaj sem čakala, da se vrne, ker sem (čisto normalno) pričakovala darilo. Dnevi so se vlekli kot žvečilni gumi. Končno smo se v soboto spet odpeljali na ljubljansko letališče, kjer smo pričakovali očka, s kovčki in vrečkami v roki. "Dobila bom pa res veliko," sem si mislila na poti domov.

Nestrpna sem pomagala nositi vrečke v dnevno sobo. Končno! Tudi to je za mano. Oče je pričel deliti darila Vikcu, Zlati, mami in še celo sebi. Vsa darila so bila že razdeljena... Jaz pa nisem dobila ničesar!! Stekla sem iz sobe jezna in žalostna. Pričakovala sem darila, sedaj pa nič. Niti punčke. Obupno. Odprem vrata, stopim v svojo sobo in ležem na posteljo ter premišlujem o krivici, ki mi jo je naredil oče. Ležim... in kar naenkrat se vrata odpro in v sobo stopi oči. "Alenka! Tukaj imaš darilo," mi zašepeta. Potajim se, da bi se mu maščevala, a on darilo položi na posteljo in zapusti sobo. Komaj odide, je darilo v mojih rokah. Previdno odprem majhno škatlico. Moje veselje je nepopisno. Ovratna verižica iz belega zlata! Vesela zaplešem v dnevno sobo in poljubim očka. "Ha, ni me pozabil, svoje miške," si mislim.

Pač. Treba je biti potrpežljiv.

Alenka Švab, 7.a

Bila sem nevljudna

Pogledam na uro. "Že pol petih! Spet bom zamudila!" in kar najhitreje morem, stečem na avtobusno postajo. Namenjena sem bila v Kranj. Na cesti se nisem ozirala na druge, nikomur se nisem umaknila. Večkrat sem se v koga zaletela, toda nisem se nikoli opravičila. Stekla sem naprej, kakor da se ni nič zgodilo.

Pridem na postajo. Avtobus je že hotel odpeljati, ko sem zadnji hip

skočila noter. Kako jezna sem bila, ko je bilo vse zasedeno. Nekajkrat sem šla po avtobusu, da bi se prepričala, ali res ni prostora. Vse zasedeno.

Takrat možak vstane, da bi pobral vozno karto, ki mu je bila padla iz rok. Ta trenutek izkoristim in hitro sedem na njegovo mesto. Nič ni rekel. Samo zamrmral je in me pogledal. Šele tedaj se zavem, kaj sem pravzaprav storila. Zbrala sem ves pogum in vstala. Stopila sem pred možaka in mu jecljaje rekla: "Opro - oprostite, pro - pro - prosim!" Začutila sem, kako sem zardela. Obrnem se proč in grem čisto v zadnji del avtobusa, kajti bilo me je pošteno sram in bi se najraje pogreznila v zemljo.

Od takrat naprej nikoli več nisem storila kaj takega.

Mojca Mehle, 5.b

Iz te moke ne bo kruha

Bil je slab dan. Na urniku smo imeli same težke predmete. Skrbelo me je, ker se doma nisem veliko učil. Tudi s sošolcem Primožem je bilo tako. Primož je predlagal, naj bi izostala od pouka. Ker sem se bal, kaj bo doma rekla mamica, ga nisem maral poslušati. Primož pa me je še vedno pregovarjal. Skoraj sem že privolil, a nazadnje sem se odločil, da iz te moke ne bo kruha. In sem odšel v šolo.

Robi Marin, 7.a

Prič na kolesu

Večkrat sem gledal fante, kako so se vozili s kolesom. Nekega dne sem si rekel: "Zakaj pa ne bi še jaz poskusil." Vzel sem sestrično kolo in ga pripeljal pred hišo. Od hiše do ceste je majhna vzpetina. Veselo sem sedel na kolo. Spustil sem se do ceste. Na cesti sem obrnil krmilo in zapeljal proti trgovini. Ko sem se odpeljal naprej, je proti meni pridrvel avto. Ustrašil sem se in padel s kolesa v travo. Pri bloku je šlo prehitro. Začel sem iskati zavore, ker pa jih nisem našel, sem kar zavil. Na pesku me je spodneslo, tako da sem padel.

Imel sem krvavo koleno. Odšel sem domov. Doma pa sem bil oštet. Oče mi je rekel, naj mu povem, ko se bom spet hotel voziti, da me bo naučil. Šla sva k zdravniku. Kmalu potem sem se kar sam naučil voziti.

Denis Doberlet, 4.b

DRUGI SO VESELI, JAZ PA ...

Smrt. To je nekaj najstrašnejšega. Vsi ljudje morajo umreti, toda zakaj nekateri tako mladi? Zakaj umreti sredi najlepše mladosti, igriivosti, sredi najlepših dni, ko človek nima še prav nobenih skrbi? Zakaj? To je vprašanje. In prav sredi teh brezskrbnih dni in mladosti se je ustavilo življenje moji dobri prijateljici.

Zgodilo se je tako. V nedeljo in soboto nas ni bilo doma. Bili smo v hiši v Martuljku. Kot vsak ponedeljek sem šla zjutraj v šolo. V šoli pa so vsi nekaj šepetali in se pogovarjali o neki nesreči, ki se je menda zgodila. Neko kolesarko je zbil avto, pravijo, da do smrti, točno pa ni vedel nihče. Med poukom smo na to stvar pozabili. Ko sem prišla domov, pa mi mama reče: "Veš, Katja, nekaj strašnega se je zgodilo. Najbrž si že v šoli slišala, da je neko kolesarko zbil avto. In veš, kdo je bila kolesarka? Špela, tista tvoja prijateljica. Večkrat sta bili skupaj.

"Kdo, Špela, da je mrtva? Špele ni več." Ves čas sem imela v mislih le Špelo. V šoli so se drugi veselili, bili so veseli kot vedno. Jaz sem ves čas mislila na Špelo. Je to sploh mogoče? Ne, ni mogoče, da bi umrl tako mlad človek. V razredu ni nihče več mislil na to. Jaz pa sem bila žalostna. Povsod me je spremljala misel, da Špele ni več. Tako je bilo, drugi so bili veseli, jaz pa žalostna.

Katja Robič, 6.b

Zgodila se je nesreča, čeprav bi jo lahko preprečil

Sedel sem na kavču in bral knjigo. Z dvorišča je odmevalo vpitje fantov iz sosednjega bloka. Za hip sem odmaknil knjigo in pri oknu sem zagledal mlajšega brata Darka, ki je žalostno zrl skozi okno. Vedel sem, kaj je temu vzrok. Ni se znal voziti s kolesom, to pa si je silno želel. Vsi otroci tod naokoli so se že znali, tudi mlajši od njega. Zaprl sem knjigo in mu pomignil: "Pridi, naučil te bom voziti kolo." Vsa žalost je izgini-la z njegovega obraza in vesel je vzkliknil: "Res? Me boš res naučil voziti kolo?" Planil mi je okoli vratu in se začel smejati ter vpiti: "Naučil se bom voziti kolo, naučil se bom voziti kolo!" "Nehaj, raje se obleci," sem mu odvrnil.

Vzel sem kolo iz kleti in ga posadil nanj. Na začetku je šlo težko, večkrat je hudo padel, toda ni jokal. Po nekaj neuspešnih poskusih pa mu je že šlo. Zvečer se je na smrt utrujen zgrudil v posteljo, toda zaspal je z nasmehom na ustih.

Od tedaj nisem imel več miru pred njim. Vedno njegovo

prosjačenje: "Kolo, mi daš kolo za vožnjo v trgovino, mi daš kolo za igro, mi daš kolo!" To me je počasi začelo vznemirjati, prav tako očeta.

Nekega dne je oče pripeljal lepo, rdeče kolo. Ko je Darko zvedel, da je kolo njegovo, je kot burja zdirjal iz sobe. Vrnil se je čez pol ure. Obraz mu je žarel. "Kakšno je kolo?" ga je vprašal oče. Darko ga kar ni mogel prehvaliti. Sedaj je imel svoje kolo in ni mu bilo treba prosti koga drugega, da bi mu ga posodil.

Nekoč so fantje pripravili dirko s kolesi. Na progi je bilo tudi nekaj nepreglednih ovinkov, zato smo starejši fantje sklenili, da bomo tekmovalce opozarjali, če bi naproti pripeljal avtomobil ali prišel pešec. Že na začetku se je pokazalo, da sta samo dva kandidata za osvojitev prvega mesta: Janez in Darko. Krog pred koncem dirke je Darko vodil za eno dolžino kolesa pred Janezom. Tedaj je nasproti pripeljal avtomobil. Moral bi opozoriti kolesarja, pa je nekaj v meni reklo: "Ne! Če ju boš opozoril, se utegne zgoditi, da bo Darko preveč

ustavil in ga bo Janez prehitel. Saj bo zvozil, ne boj se, zvozil bo." Pa ni. Avtomobil je Darka zadel od strani in nekaj metrov je letel po zraku. Janez je še utegnil zaviti v travo. Takoj so se okoli zbrali ljudje, pripravljeni pomagati. Nekdo je poklical rešilni avtomobil, ki je na srečo kmalu pripeljal. Darka so nezavestnega odpeljali v bolnišnico. Iz glave mu je tekla kri. Jaz sem nekam odcapljal. V meni je kljuval občutek krivde. "Zakaj ju nisi opozoril, mar ti je ljubša bratova zmaga kot njegovo življenje? Kaj, če umre? Kako boš potem ljudem pogledal v oči, kako boš lahko prenašal očitajoče poglede?"

Zvečer sta se oče in mati vrnila iz bolnišnice. "Kaj mu je?" sem skočil k mami. "Zlomljene noge, dve rebri, pretresnožganov," se je glasil odgovor. Brez večerje sem odšel spat. Nisem mogel spati, če pa sem že zaspal, se mi je pred očmi vedno prikazovala nesreča. Naslednji dan sem odšel obiskat Darka. Ko se je za nekaj minut prebudil, sem mu rekel: "Oprosti." Nasmehnil se je. V njegovih očeh ni bilo očitka. Pač pa

je bil v očeh domačih. Laže bi prenesel petdeset udarcev kot pa poglede, ki so govorili: "Kriv si, kriv si, hotel si ubiti brata." Nikoli še nisem bil tako osamljen. Nisem imel prijatelja, v edino uteho mi je bilo učenje.

Darkovo zdravje se je vidno boljšalo in po nekaj mesecih je ozdravel. Od tedaj se je s kolesom vozil bolj previdno in tudi jaz sem postal malo bolj vesel. Počasi se je izgubljal občutek krivde in tudi očitanje ostalih je ponehalo. Toda tega ne bom nikoli pozabil, saj sem pretrpel preveč strahu.

Matjaž Martič, 7.a

LAŽ IMA KRATKE NOGE

Bilo je lepo sončno popoldne. V kino so predvajali zelo zanimiv film. Nikogar ni bilo doma. Sama sem gospodarila. K meni je prišla sošolka. Nekaj časa sva se pogovarjali, nato pa sva se domenili, da pojdeva v kino. Na to, kaj bodo rekli starši, pa sploh nisem pomislila. Sošolka je šla domov vprašat, če lahko gre. Dovolili so ji.

Meni so domači naročili, preden so šli zdoma, naj ne hodim nikamor. Rekli so, da bodo doma okoli osme ure zvečer. Brez skrbi sem odšla. Rekla sem si, da do kina ni tako daleč.

Nabrali sva skupaj toliko denarja, da sva lahko kupili dve vstopnici. Ura je bila pet popoldne. "Naših ne bo doma do osmih," sem rekla sošolki, "in nič mi ne bodo rekli, saj grem za svoj denar." Sošolki pa se je zdelo malo čudno, da upam takole iti od doma. "Kaj bi se zgodilo, če bi sedajle, ko si ti tukaj, kdo prišel in bi bilo treba kaj nujnega storiti?" je vprašala sošolka. "Nič ne bi bilo, sem ji brezskrbno odgovorila. Nič me ni bilo strah staršev. S sošolko sva brez besed spremljali dogajanje na platnu. Tako sva bili zatopljeni v film, da sva vse pozabili. Po filmu sva odhiteli proti domu. Že od daleč sem videla avto pred hišo. Pogledala sem na uro. Petnajst minut čez sedem. "Čudno," sem si rekla, "da so že doma." Čisto potiho sem šla po stopnicah. Stopila sem v kuhinjo. Nikogar ni bilo. Šla sem v svoje sobo, se sezula in se preoblekla v pižamo. Sedla sem na posteljo in premišljevala, kaj bosta rekla oče in mati. Nisem bila več tako brezskrbna. Legla sem in ugasnila luč. Ta dan je bilo še vse v redu.

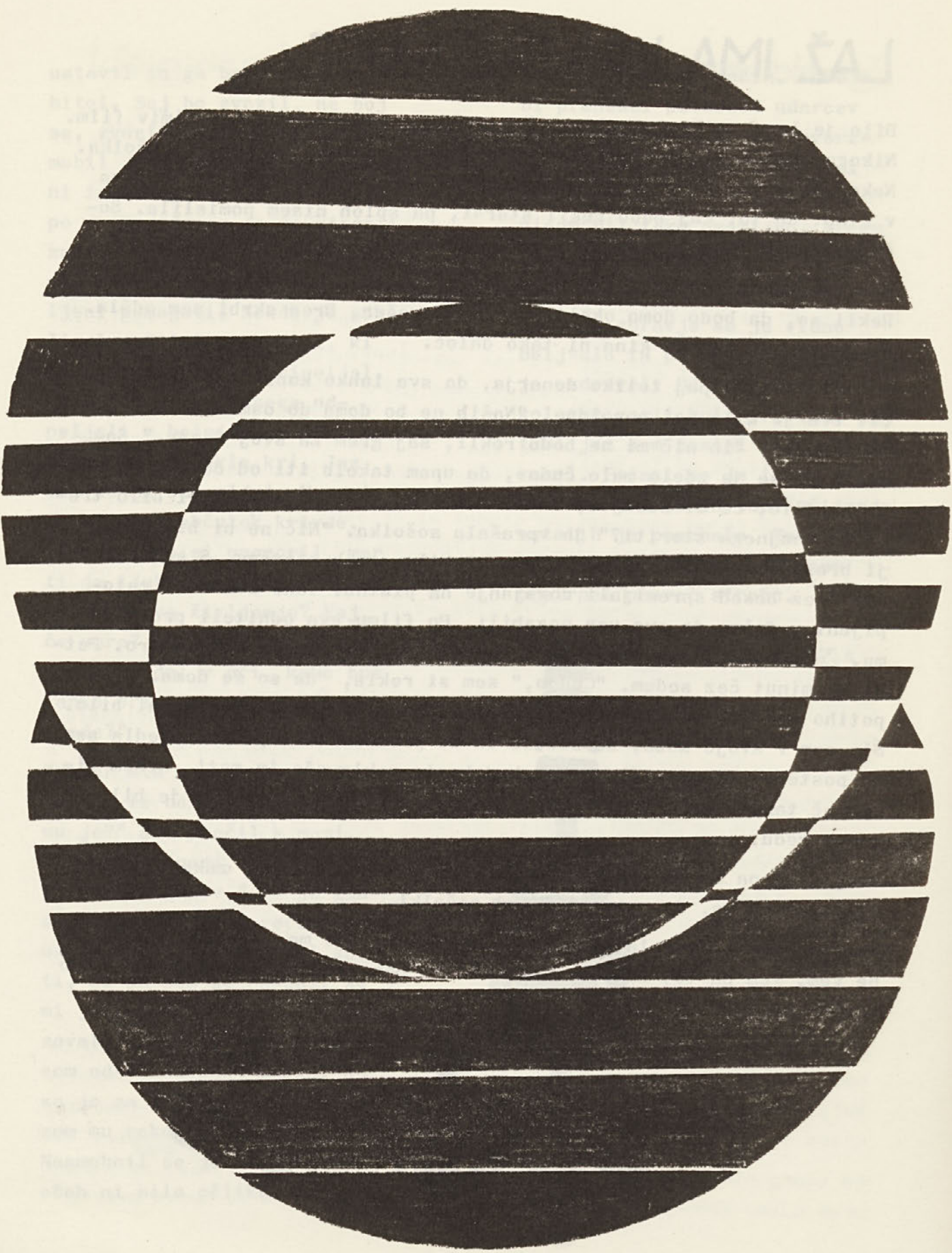
Drugi dan pa se je začelo izpraševanje, kje sem bila, zakaj, kako? Zlagala sem se, da sem bila pri sošolki.

Mami je nekje zvedela, da sem bila v kinu. Kdo me je izdal, še danes ne vem. Vem pa to, da se nikoli več ne bom zlagala, ker ima laž tako kratke noge.

Mojca Bokan, 7.b

LAJMI

Oglasi

Depo
 908TRŽIČ
 MI
 1979
 373.3(497.4 Tržič)

 4002387

KNJIZNICA TRŽIČ

COBISS

Zosredna skupnost 8.a modula kaj in pol ...
 se prešnečimo. Cena po dogovoru.

Šifra: "Računsko izpod klopi."

Osnovna šola krajja Gmajnja, TOŽD 7.a razred vabi kodelo
 vanju športnega in zgodovinske in zemljepis. tečajev ni predpi
 nama, kandidati pa naj imajo krajjo zgodovinske in zemljepisa za 7. razr.

Šifra: "Uspušno nadelovanje."

Če želite dobiti dobre "plomb-egle" iz fizike, se javite Pepci Peti
 šilček. "Plomb-egle" je uspešno preizkušen. Zagotavlja osem naj
 manj prav dobro. Cena po dogovoru, oziroma samenjave za kiki
 drugi, "plomb-egle".

Šifra: "Poceni do štirice."

Boza! Kda se še ni preselil v Lujjano, naj to stori čimprej. Če bo
 lahko dobiti v osnovni šoli krajja Gmajnja, TOŽD 6.b razred.
 Cena zaradi polnih skledin in menstine povsemodnje padla.
 Modaja do konec šolskega leta.

Šifra: "Pliški, da nam ne bo morda."

Janesku samonija krajjo Anorgambu zemija za ploščo SLOW FLUX
 osnovnika STEPPENWOLF.

Šifra: "Ugodna samenjave."

Kovčičov Gajper lupi dva štirideset vodna gajvalca. Šifra
 ma je firma Gmundig.

Šifra: "Izra glanta."